

Kayım darbesiyle kadın hak ve özgürlükleri yine hedefte...

Kayımlara, baskı ve zorbalığa karşı mücadeleye!

Kayım üzerinden yansıyan devlet aklı, kadın hak ve özgürlüklerinin genişletilmesinden ciddi rahatsızlık duymaktadır. Kadınların siyasete eşit koşullarda katılımını amaçlayan politikalar hedef alınmakta, somut önlemler yok edilmektedir.

İkinci kayıım darbesiyle bir kez daha Kürt kadın hareketinin politikaları şahsında kadın hak ve özgürlükler alanı hedef tahtasındadır. Bu yanıyla dinci-faşist iktidarın kayıım darbesi aynı zamanda kadın hak ve özgürlüklerine yönelik bir dizi gerici saldırının parçasıdır. **s.18**

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete
ISSN 1300-3585
Sayı 2019 / 31
30 Ağustos 2019 - 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak45.net

İşgale, kayııma, sosyal yıkıma ve zorbalığa karşı

İşçilerin birliği,

halkların kardeşliği!

Düzen muhalefetinin kayıımla imtihanı

Düzen siyasetinin yeni bir cilvesi onları bu saldırıda "bir şeyler" söylemek zorunda bırakmaktadır. Oysa hepsi Kürt halkına düşmanlıkta ortaklaşmaktadır.

Kapitalizmde orman yangınlarının ticareti

Ormanlara verilen değer, oradan elde edilecek kâr olduğu sürece ormanlarımız yanmaya, söndürme işlemleri pazarlığa tabi tutulmaya devam edecektir.

Hong Kong'daki gelişmeler üzerine

Hong Kong'daki gelişmelerin Çin'in ABD ile devam eden ticaret savaşları ve hegemonya kavgasına yeni bir ivme kazandıracığı muhakkaktır.

Barış Sorunu - V. İ. Lenin

s.12

Emine Bulut, Tuğba Erkol, Merve Kotan, Şule Çet... Yaşamak için sosyalizm!

s.17

İşgale, kayyıma, sosyal yıkıma ve zorbalığa karşı işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

İcraatlarıyla kapitalizmin ekonomik krizini derinleştiren AKP-saray rejimi, devletin şiddet aygıtlarına yaslanarak faturayı işçi sınıfına ve emekçilere ödetiyor. 17 yıldır hırsızlık-rüşvet-sömürü-zulüm düzeninin dümenini elinde tutan dinci-faşist rejim, milyonlarca işçiyle emekçiyi sefaletle mahkum ediyor. İşsizler ordusu ilk defa bu kadar devasa rakamlara ulaştı. Yolsuzluk, rüşvet, çalıp çırpma, adam kayırma "olağan" icraatlar haline getirildi. Kadın katilleri, çocuk tecavüzcüleri sokaklarda cirit atıyor, rejimin "adalet" aygıtı onları korumak için mesai yapıyor.

Ülkeyi bu bataklığa sürükleyen saray rejimi, dış politikayı da halklara düşmanlık üzerine kuruyor. Cihatçı terörü arsızca desteklemesi, Suriye'nin topraklarına göz dikmesi, Kürt halkının kazanımlarını ortadan kaldırmak uğruna histeri krizlerine girmesi, Irak sınırını delik deşik etmesi bu uğursuz politikanın ürünüdür. Tüm bu zorbalıklara ve kepezeliklere rağmen, AKP şefi T. Erdoğan ve etrafını saran düşkün-dalkavuklar takımı siyasi bedel ödememek için her yola başvuruyorlar. Böylece halklara karşı işledikleri ağır suçlara yenilerini ekliyorlar.

31 Mart Yerel Seçimlerinde sert bir şamar yiyen AKP-saray rejimi, siyasi bedel ödemekten kaçamayacağı gerçeğiyle yüzleşti. Bundan dolayı İstanbul seçimlerini zorbalıkla iptal etti. Diyarbakır, Mardin, Van büyükşehir belediyelerine kayyım atamak için de hazırlıklara başladı. Tekrarlanan İstanbul seçiminde ağır bir hezimete uğrayınca saldırı oklarını Kürt halkının iradesine çevirdi. Bu pervasız hamle ile hem ırkçı-şovenizmi körüklemeyi hem toplumsal muhalefeti devlet şiddetiyle sindirmeyi de hesapladı. Ancak ne terör demagojisine inanan oldu ne de AKP zorbalığı kayyım protestolarını önleyebildi.

İçeride durum bu iken, Suriye topraklarını işgal etme hesaplarının tutması

da zorlaşıyor. Zira ne Fırat'ın doğusuna girebiliyor ne İdlib'e çöreklenmiş cihatçı katiller ordusunu koruyabiliyor. İçeride Perinçekçi dalkavuklarla faşist MHP dışında destekçisi kalmayan rejim, bölgede ABD ile Rusya'nın çizdiği sınırlara tabi olmak zorunda. Bu ise içeride 'kalıcı saltanat' kurmak isteyen, Ortadoğu'da yayılmacı-ilhakçı hedefleri olan bir rejim için kabullenilmesi zor bir durum. Saraydaki histeri nöbetlerinin şiddetlenmesi de bundandır...

Suç dosyaları kabarık olan rejimler, bekalarını her şeyin üstünde tutarlar. Sefil çıkarları için savaş kıskırtıcılığı yapar, halkı sefaletle sürükler, komşu ülkeleri taciz eder, ırkçılığı-dinciliği fütursuzca kullanır, demokratik hak ve özgürlükleri polis şiddetiyle ortadan kaldırmaya çalışırlar. Dolayısıyla beka sorunu histerisine kapılan AKP-saray rejiminin günden güne saldırganlaşması şaşırtıcı değil.

İçeride sıkışıkça dışarıdaki saldırganlığı arttıran rejim, yayılmacı hevesleri bölgenin gerçekliğine toslayınca içeride daha da pervasızlaşıyor. Durumu kurtarmak için çırpınan saray beselemesi dinci medyanın üflediği büyük yalanlar da artık pek bir işe yaramıyor. İç politikada zorbalığın ve dış politikada utanç verici fiyaskoların üstünü örtmek mümkün olmuyor. O yüzden ki maskeler atılmış, zorbalık esas yönetme biçimi olmuştur.

AKP-MHP koalisyonunun esas misyonu içeride sermaye sınıfının çıkarlarına hizmet etmek, dışarıda emperyalist efendilerine yaranmaktır. Kuşkusuz bu ikisi ayrılmaz bir bütünün parçalarıdır. Zira emperyalizmin iç dayanağı olan sermaye sınıfı, aynı zamanda kaderini emperyalist merkezlere bağlamıştır. Saray rejimi kendi bekası için pervasızlıkta sınır tanımasa da ne sermayeye hizmeti ne de emperyalizme yaranmayı ihmal ediyor. Tersine, bu alçaltıcı misyonu herkesten daha iyi yaptığını her vesileyle dile geti-

riyor.

Bu politikaların ağır bedelini işsizlik, zamlar, sosyal hakların gaspı, polis zorbalığı gibi musibetler yaşayan işçi sınıfı ile emekçiler ödüyor. İrkçı-şoven politikaların hedefinde ise genelde Kürt halkı, özelde Kürt hareketine destek veren ilericiler kesimlerle emekçiler var. Düşmanca politikalara maruz kalan Kürt emekçiler sınıf mücadelesinden uzak tutulmaya çalışılırken, dinci-ırkçı propagandanın hedefindeki işçi sınıfı da şovenizm zehriyle sersemletilmek isteniyor.

Faşist tek adam rejimi esas olarak zorbalığa dayanıyor. Öte yandan hem Türkiye işçi sınıfını hem Kürt emekçileri birbirine düşmanlaştırarak bu iki kesimi toplumsal mücadelenin dışına itmeye çalışıyor. Zira toplumsal muhalefetin bu iki gücünün mücadele alanlarında birleşmesi, saray rejiminin en büyük kabusu olacaktır. Dolayısıyla bu birleşmenin önüne geçebilmek için her yola başvuruyor.

Vurgulamak gerekiyor ki, kokuşmuş düzenin/rejimin bekası için yapılan icraatların bedelini ödeyenler için tek çıkış yolu, mücadele alanlarında birleşmek, ortak talepler uğruna birlikte direnmektir. Bu mücadele birliği sağlandığında AKP-saray rejiminin kabusu da gerçekleşecektir.

Mücadele alanlarında birleşmeyi sağlamak kolay olmayabilir. Ancak başka bir çıkış yolu bulunmuyor. Bu başarılmadan ne sosyal yıkım saldırıları durdurulabilir ne Kürt halkına düşmanlık politikaları boşa düşürülebilir ne de işgalci-yayılmacı dış politikanın önüne geçilebilir. O halde hem zamma-zulme-işsizliğe-yoksulluğa karşı mücadeleyi güçlendirmek hem ırkçı-dinci-şoven ön yargıları kırmak için birleşik mücadelenin hayati bir önemi var. Bu mücadele aynı zamanda her tür işgalci-yayılmacı icraatı reddetmeli, hem ülkede hem bölgede emekçiler arasında birliği, halklar arasında kardeşliği inşa etmeyi hedeflemelidir.

Kokuşmuş düzenin/rejimin bekası için yapılan icraatların bedelini ödeyenler için tek çıkış yolu, mücadele alanlarında birleşmek, ortak talepler uğruna birlikte direnmektir. Bu mücadele birliği sağlandığında AKP-saray rejiminin kabusu da gerçekleşecektir.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2019/31 * 30 Ağustos 2019 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK

Osmanağa Mah. Kırtasiyeciler Sk. No:9 Kat:2 Daire:7
Kadıköy / İstanbul

Tel. No: 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak45.net

Baskı: Kuzey Veb Ofset Sanayi Ticaret LTD ŞTİ - Tayakadın Yassıören Cd. No:75/1 Tayakadın Köyü Arnavutköy / İSTANBUL

Düzen muhalefetinin kayyım ile imtihanı

Bilindiği gibi başkanlık sistemi ile düzen siyasetinde belli bir süredir ittifaklaşma zorunlu hale gelmişti. "Cumhur İttifakı" olarak bilinen iktidar bloğunun karşısına "Millet İttifakı" çıkmıştı. Son yerel seçimlerde, düzen muhalefeti oluşturulan Millet İttifakı'nı, AKP-MHP koalisyonuna karşı fiilen destekleyen HDP'nin kritik rolü ortaya çıkmış, belirleyici olduğu görülmüştü.

Gerici-faşist AKP-MHP koalisyonu Kürt halkının düzen siyasetinde bu şekilde belirleyici olmasından dolayı ciddi bir hazımsızlık içinde olduğunu her fırsatta dile getirmektedir. Dinci-faşist iktidar Kürt halkının kazanımlarına ve siyasal temsiliyetine yönelik saldırıların bir devamı olarak ikinci kayyım darbesini yaparak, ömrünü uzatmaya çalışmaktadır.

Öte yandan gerici-faşist çete, "HDP ile ilişkilerin" Millet İttifakı'nın "zayıf karnı" olduğunu bilmektedir. İkinci kayyım darbesiyle düzen muhalefeti zor bir terçihle karşı karşıya bırakmıştır. Zira ortada HDP oylarıyla alınmış büyükşehirler gerçeği durmaktayken, 3 büyük Kürt ilinde seçilmişler kayyım ile yerlerinden edilmiştir. Millet İttifakı, şimdiye dek AKP-MHP koalisyonunun artan baskı ve zorbalığına karşı demokrasi, hak, hukuk gibi söylemleri öne çıkarmaya zorlanmıştır ancak iş HDP'ye gelince fabrika ayarlarını unutmalarını beklemek saflıktır. Nitekim öyle olmuş, düzen muhalefetinin sefaleti bir kez daha ortaya çıkmıştır.

DÜZEN MUHALEFETİNİN GÖSTERMELİK TEPKİLERİ

Düzen solunu temsilen CHP, AKP-MHP koalisyonunun Kürt halkına yönelik saldırılarına bugüne kadar açıktan ya da üstü kapalı destek vermiş, her kritik süreçte düzen ve devlet çıkarlarının bizzat koruyucusu olduğunu belirtmiştir. Kayyım saldırısına söylem planında, o da Kürt halkının hak ve özgürlüklerine değinmeden, bir tepki gösterilmiştir. Kılıçdaroğlu, "Bu mesele HDP ya da başka bir parti meselesi değil. Davutoğlu'na Başbakanlığı bıraktırdıklarında da aynı tepkiyi gösterdik. AK Parti'li başkanlar görevden istifa ettirilirken de... Bu yapılan millet iradesine saygısızlıktır" diyerek, özellikle Kürt halkının iradesine yönelik bu saldırının anlamını bilinçli bir şekilde çarpıtmaktadır. "Artık demokrasinin

Düzen muhalefetinin farklı tonlarıyla tüm kesimleri kayyım darbesinin biçimine ilişkin eleştirilerle yetinmişlerdir. Başkası da beklenemezdi zira hepsi de Kürt halkına düşmanlığa dayalı çizgidedir. İşin özünde, daha önceki kayyım atamasında ve tutuklamalarda olduğu gibi, bu saldırıların destekçileri ve uygulayıcılarıdır.

son kırıntıları da ortadan kalktı" diyen Kılıçdaroğlu, "Bu tür olaylar yaşanınca sokağa çıkmak, protesto etmek gibi durumları doğru bulmuyoruz. Biz milletin ferasetine güveniyoruz. İstanbul'da da aynı şeyi YSK eliyle bize yaptılar. 'Ya sokağa çıkın ya boykot edin' dediler. İkisini de yapmadık. Halkın ferasetine güvendik ve gördük" sözleriyle, iktidara olan desteğini bir kez daha göstermiş, düzen solu olarak işlevini ifşa etmiştir.

CHP'nin söylemlerinde öne çıkan kaygı, sandık ritüelinin anlamını yitirmesi, bu anlamıyla düzen muhalefetinin işlevsizleşerek kendi zeminlerini kaybedecek olmalarıdır. CHP parti sözcüsü bunu, "Demokratik meşruiyetin elde kalan son kalesi ve namusu sandıktır. Sandık hukukuna vurulan her darbe Türkiye'ye vurulmuş bir darbedir. Demokrasilerde kural son derece açıktır, seçimle gelen, seçimle gider. Seçimle gelen kayyım ile gidecekse, sandık anlamını kaybeder" diyerek vurgulamıştır. Böylelikle CHP, Kürt halkına yapılan zulümlerin onlar açısından esasa ilişkin bir sorun teşkil etmediğini bir kez daha göstermiştir. Kayyım darbesine maruz kalan HDP'lilerin bir iki kez ziyaret edilmesi ise dostlar alışverişte görsün misali, göstermelik bir durumdur.

HDP oylarının belirleyici olduğu İstanbul'da İmamoğlu, seçilmişlerin önemine

değinin irade vurgusu yaparak, görevden alınan Diyarbakır HDP Eşbaşkanına geçmiş olsun ziyaretinde bulunarak durumu idare ederken, CHP'nin Ankara'daki ülkücü başkanından hiçbir ses çıkmamıştır.

Aynı şekilde İyi Parti de ilkin sessiz kalmış, sonrasında bir şeyler söylemesi gerektiğinden olsa gerek "belediye başkanlarının görevden alınmasına sebep olan olaylar son beş ay içerisinde gerçekleşmiş ise; bunu somut ve hukuki argümanlar ile halka açıklamanın iktidarın görevi olduğunu" belirtmiş, devamında Kürt halkına yönelik düşmanlıkta iktidar bloğundan geri kalmadığını gösteren açıklamalar yapmıştır. Saadet Partisi ise, "Bu kayyım kararıyla hukuk dikkate alınmadığı gibi halkın iradesi de dikkate alınmamış", "seçimle gelen seçimle gitmeli" türünden bir açıklamayla durumu geçiştirmiştir.

Düzen siyasetinde son dönem öne çıkan, AKP'den koparak düzen muhalefetine giriyor görüntüsü veren Abdullah Gül ve Ahmet Davutoğlu'ndan da "tepki" geldi. Abdullah Gül, Twitter hesabından yaptığı paylaşımda, "Daha yeni seçilmiş belediye başkanlarının 'bu şekilde' görevden alınmaları demokrasimiz için doğru olmamıştır" derken, Ahmet Davutoğlu, belediye başkanlarının "idari tasarrufla görevden alınması demokratik

sistemin ruhuna aykırıdır. Seçimle gelenlerin seçimle ayrılması milli irade ilkesinin gereğidir" dedi.

KÜRT HALKINA DÜŞMANLIKTA ORTAKLIK

Düzen muhalefetinin farklı tonlarıyla tüm kesimleri kayyım darbesinin biçimine ilişkin eleştirilerle yetinmişlerdir. Başkası da beklenemezdi zira hepsi de Kürt halkına düşmanlığa dayalı çizgidedir. İşin özünde, daha önceki kayyım atamasında ve tutuklamalarda olduğu gibi, bu saldırıların destekçileri ve uygulayıcılarıdır. Ne var ki düzen siyasetinin yeni bir cilvesi onları Kürt halkına yönelik bu saldırıda "bir şeyler" söylemek zorunda bırakmaktadır. Oysa hepsi aynı gerçikle Kürt halkına düşmanlıkta ortaklaşmaktadır.

Gelinen yerde AKP-MHP koalisyonu düzen muhalefetine dahi tahammül edemeyecek denli çok yönlü bir kriz içindedir, baskı ve zorbalık dışında bir yönetim metotları yoktur. Düzen muhalefeti siyaset arenasında de kendine yer açabilmek ve işçi-emekçi kitleleri düzen muhalefetine bağlamak adına "demokrasi", "millet iradesi", "hukuk" argümanlarına başvurmak zorunda kalmaktadır. Bu ikiyüzlü açıklamaların ise hiçbir inandırıcılığı yoktur.

Kapitalizmde orman yangınlarının ticareti

İzmir'de çıkan orman yangınlarının 3 gün boyunca söndürülemediği nedeniyle orman yangınları gündemde geniş bir tartışma ortamı buldu. Basına yansıdığı kadarıyla son bir ayda 200'den fazla orman yangını gerçekleşti. Orman yalnızca çok ağacın bir arada bulunması demek değil, canlısı ve cansızıyla ekosistemin gövdesidir. Çıkan bir yangına acilen müdahale edilemeyince, olay afet düzeyine yükselir. Akciğerlerimiz yanıyor haykırışı tek başına bu afetin anlaşılmasını sağlamaya yetmez. Orada doğal yaşam ve döngü yok olmaktadır.

Orman yangınlarıyla mücadele etme görevi Tarım ve Orman Bakanlığı'ndadır. Yangınları havadan söndürme çalışmaları 2014 yılından beri yapılan kamusal ihaleler sonucu özel şirketlere devrediliyor. Bir devlet kurumu olan Türk Hava Kurumu (THK) çok uzun süre boyunca elinde uçak filosu ve diğer gerekli teknik ekipmanları ile görev dahilindeyken, son çıkan yangınlara THK araçlarıyla değil, özel şirketlerin helikopterleri ile müdahale edilmeye çalışıldı.

Orman yangınlarına müdahalede helikopterlerin uçaklara göre daha az su taşıyabildiği, yavaş hareket ettiği ve pervanelerin özellikle çam gibi ağaçlarda yangının daha kolay yayılmasına vesile olduğu biliniyor. Yangın çıktığı zaman ilk yarım saatlik süre içerisinde havadan müdahale edildiği, yangın büyüdüğünde ise daha çok karadan söndürme çalışmalarına ağırlık verildiği belirtiliyor. Uçakların hızlıca ve etkili müdahale ettikleri, aynı zamanda yangını önleyici köpükler de kullanabildikleri ortada iken, Bakanlığın, THK'nın uçaklarını değil de helikopterleri tercih etmesinin, yangınların uzun süre devam etmesine sebep olduğu belirtiliyor. Tarım ve Orman Bakanı Pakdemirli THK'nın ihale sürecinde yük-

sek fiyat verdiğini, uçakların kullanışsız ve güvensiz olduğunu açıklamıştı. Oysa ihaleyi alan şirkete yangın söndürme esnasında saat başına 26 bin TL verileceği ve bu firma ile 4 bin saat anlaşma yapıldığı ortaya çıktı. Bakanlık bu helikopter firmasına 104 milyon TL verecek. THK ise 70 milyon TL istemiş.

Ormanların devletin koruması altında olduğu düşünülürse, yalnızca orman yangını çıktığı esnada müdahale etmeye değil, insanları bilinçlendirmeye yönelik de bütçe ayrılması gerekir. Yani insanların kendi emeklerine, yaşamlarına verecekleri değer ile ekosisteme, gezegene dair hissedecekleri sorumluluk bir tutulmalıdır. Bu bilinçli farkındalık ile yangına müdahale yöntemleri kamusal harcamalar kapsamında olmalıdır. Ancak devlet kapitalist bir devlet olduğundan ötürü, ormanlar yaşamın bir parçası olarak görülmez. Orman yangınları dahi ticari bir

iş olarak görülmekte, özel şirketlerle yapılan anlaşmalar sonucu yangın çıksa da çıkmasa da bu şirketlere ödeme garantisi verilmektedir. Ne ormanların korunması ne de öncesi ve sonrası bakımından yangına gerçek bir müdahale yapılması önceliklidir.

Orman Genel Müdürlüğü'nün 2018 Faaliyet Raporu'nda, Türkiye'de 2014-2018 yılları arasında 10 bin 130 orman yangını çıktığı ve bu yangınların 667'sinin kasıtlı olduğu, 5862'sinin ise çıkış nedeninin aydınlatılmadığı bilgisi yer alıyor. Öte yandan orman yangınlarının otellerin kurulması amacıyla kasten çıkarıldığı gibi yaygın ve kanıksanmış bir düşünce de var. O yüzden, yangın söndürme işlemlerini gerçekleştiren firmaların turizm sektörü ile olan bağları merak konusu. Temmuz ayında Muğla'da çıkan yangın 20 saatte söndürülemediği, THK'nın uçakları ile ücretsiz olarak yardım teklifi

reddedilmişti. Bakanlık özel şirketlerin helikopterlerinin yeterli olduğunu belirtmiş, yangınların söndürülme işleminin uzaması ise yangınların kontrollü olarak gerçekleştirildiği konusundaki şüpheleri pekiştirmişti.

Orman Bakanı Pakdemirli yanan bölgelerin imara açılması soruları karşısında kanunlara da yaslanarak sertçe tepki verse de, geçen sene Orman Kanunu'nda yapılan düzenlemeler tersi iddiayı doğrular niteliktedir. Ormanların yangına gerek kalmadan imara açılmasına kolaylıklar sağlayan düzenleme sayesinde, Bakanlar Kurulu'nun kararı ile belirli alanlar devletin koruması altında olan ormanlık alanlar kapsamında sayılmayabilecek. Güya o alanlarda yapılaşmanın önü açılırken, başka alanlarda ormanlaştırma sağlanacak. Bu düzenlemenin ardından İstanbul Sultanbeyli ve Maltepe, İzmir Gazimir ve Aliğa, Kocaeli Dilovası gibi pek çok ormanlık arazi Maliye Bakanlığı'na devredildi. Örneğin yanan alanlarda imar söz konusu olmadığı söylenece de Bodrum Güvercinlik'te yangın sonrası otel dikildi.

Ormanlara verilen değer, oradan elde edilecek kâr olduğu sürece ormanlarımız -kasti ya da değil- yanmaya, söndürme işlemleri dahi pazarlık sürecine tabi tutulmaya, canlıların, bölge ekosisteminin geleceği tehlike altında kalmaya devam edecektir.

İzmir'deki orman yangını: "Karşıyaka büyüklüğünde"

İzmir Büyükşehir Belediyesi, üç gündür söndürülen yangınla ilgili açıklama yaparak yangının yol açtığı tahribata dikkat çekti. Yangında 5 bin hektarlık bir alanın etkilendiği ifade edilen açıklamada, bunun 3 bin 500'ünün "ağır yanık" sınıfında olduğu, geri kalan alanda ikinci

derece yanık yaşandığı belirtildi. Kuzeyden güneye 15 kilometrelik bir hatta yangının yaşandığı aktarılan açıklamada şöyle denildi:

"Yanan orman alanının büyüklüğünü anlamak için ilçelerle yapılan bir kıyaslama, orman kaybının Balçova (2

bin 125 hektar), Bayraklı (3 bin 426 hektar) ve Narlıdere (4 bin 461 hektar) gibi ilçelerin yüzölçümlerinden daha fazla olduğunu gözler önüne serdi. Yaşanan felaket sonucunda yaklaşık iki Balçova ilçesi veya Karşıyaka büyüklüğünde bir orman alanı yandığı ortaya çıktı."

Doğasında talan var AKP'nin!

Doğa katliamı konusunda AKP dönemine baktığımızda şecere epey kalabalık. Doğa katliamı yaşanan bölgelerin, doğa katliamı yaratan olayların isimleri yan yana yazılsa birkaç sayfalık yazı kadar yer kaplar. Elbette, AKP ile başlamadı Türkiye'de doğanın talana açılması. Malum, öncesi de kapitalizm... Ve biliniyor ki "Kapitalizm, gölgesini satamadığı ağacı keser."

AKP dönemi için şu bir gerçek ki her şeyde olduğu gibi doğa katliamında da katlamalı bir artış yaşandı. Her şeyi talana açan zihniyet, en başta doğayı gözden çıkardı. Ne de olsa palazlandırmak istediği bir inşaat sektörü ve yeni yeni binalar, villalar, köşkler için "boşaltılması" gereken araziler vardı. "Üç beş ağaç"tan ne olacaktı ki? Biliyoruz ki ülke nefesini gündün güne kaybetti/kaybediyor.

Doğa ile ilgili sorunlara karşı her zaman bir tepki, bir eylemsellik ortaya kondu. Doğaya dönük tahribat, ağaçların kesilecek olması bu ülkenin en önemli toplumsal hareketlerinden biri olan Gezi ile kitlesel öfke taşmasının başladığı bir kıvılcım oldu.

Suya, toprağa, havaya sahip çıkmak yaşadığı yerle güçlü bağları olan toplumların bir özelliğidir. Su hayatın devamlılığı demektir, doğa her şeyi insanlık için sunandır, toprak yerleşik bir hayata sahip olabilmenin önemli bir faktördür. Nesillerinin devamını, kendinden ötesini düşünenlerin yaşamın devamlılığı için zaruri gördükleridir. Doğanın bu kadar hunharca talan ediliyor olması, sermaye sınıfı ile AKP'nin insanlığın geleceğini

önemsemediğini gösteriyor. Günün sonunda elde ettikleri kâr, toplumsal bir gelecekte çok daha önemli onlar için. Kendilerinin karşısında insanca bir gelecek için düşünen beyinleri uyuşturan, mücadele eden bedenleri yok veya tutsak eden bir yaklaşım ile hareket ediyorlar.

Çevrenin korunması ve doğaya sahip çıkılması açısından Türkiye'nin dünyadaki yeri ve AKP'nin 17 yıllık bilançosuna dair birkaç örnek, başka söze gerek kalmadan durumu anlamaya yetecektir.

- 2016 Dünya Çevre Performansı Endeksi raporunda Türkiye, 180 ülke arasında 99. sıradadır.

- Biyolojik Çeşitlilik ve Yaban Hayatı kategorisinde 180 ülke arasında Türkiye'nin sırası 177.

- Her yıl doğa ve yaban hayatı koru-

mada geriye giden Türkiye, iç savaşın ve diğer felaketlerin yaşandığı Irak, Suriye, Libya ve Haiti'nin bile gerisinde kaldı.

- İklim değişikliği ve küresel ısınmayı arttıran karbondioksit emisyonlarında hızlı bir artış gözlemlenmekte ve Türkiye bu kategoride 164. sıradadır.

- Türkiye'nin en çok gerileme yaşadığı sorunlar arasında "çevresel sağlık sorunları" ve "ormanlar" gelmektedir.

NEFESİMİZ DEVAM ETSİN DİYE SON NEFESİMİZİ KORURMUŞÇASINA...

Kaz Dağları, Murat Dağı, Munzur, Hasankeyf, Salda Gölü saldırı altında ve özellikle Kaz Dağları ile birlikte doğayı sahiplenme sesi yükselmeye başladı. Onbinler Kaz Dağları için dağın eteklerinden tepelerine doğru yürürken, bayramın

hemen ertesi günü, aynı gün içerisinde 15 tane orman yangını yaşandı. Bunların büyük bir çoğunluğu Ege'de. Hala söndürülemeyen yangınlar var.

AKP, karnesinde her konuda zayıf getirmiş 17 yıllık tembel bir öğrenci. Doğayı ve kültürel mirası korumakta notu kırık ama kendi cephesinden başarılı bir öğrenci. Yok ederek güçlü kalmaya çalışan bir organizma. Çevresini de bu gücün altında palazlandırıyor.

HES'lerle duran akarsular, fabrika atıkları ile ölen dereler... Orman yangınları, zeytin ağaçlarının katledilmesi, yeşilin yok edilmesi... Suda balık, toprakta karınca, havada kuş... Hepsi nefes almaya çalışıyor. Biz insanların da oksijensiz bir yaşama sürüklendiğimiz, son nefesimize yaklaştığımız aşikar. O zaman nefesimiz devam etsin diye...

Türkiye'deki tüm doğal çevre ve tarihsel miras azgınca talan ediliyor. Karadeniz'i "yeşil yol" projesiyle mahvedenler, İstanbul'u "çılgın proje"lerle nefessiz bırakanlar, Hasankeyf'te bir tarihi sular altına gömenler doğa düşmanı politikalarına son sürat devam ediyorlar. Şimdi önlerindeki hedefler Kazdağları, Salda Gölü, Şirince, Munzur... Yeraltı ve yerüstü zenginlikleri ile sermayenin iştahını kabartan bu topraklar, ranttan gözü dönmüş iktidar tarafından yerli ve yabancı kapitalistlere peşkeş çekiliyor.

Bu yağmanın bedelini ise işçi ve emekçiler ödüyor. Açılan madenler, ırmaklar üzerine kurulan HES'ler, JES'ler, baraj inşaatları istihdam alanı diye pa-

zarlanırken, Kazdağları'nda katliam gerçekleştiren Kanadalı şirketin CEO'su "Türk işçileri taş taşımakta ustalar" diye adeta dalga geçebiliyor. Siyanüre bulan toprakla, kirlenen suyla zehirlenen de ne sarayda yaşayanlar ne de Kanada'dan burayı yönetenler olacaktır.

Baktığı her yeri bir rant ve kâr alanı olarak gören kapitalizm, bu hırsının bedelini sadece insanlara ödetmiyor. İnsanlarla beraber aslında tüm canlı yaşamının sonunu hazırlıyor. Otel ve villa

yapabilmek için kundaklanan ormanlar, ormanlarda diri diri yanan hayvanlar, fabrika atıkları nedeniyle bataklığa dönen göllerde ve ırmaklarda karaya vuran balıklar, göç yolları hesaba katılmadığı için her uçak geçişinde hayatını kaybeden yüzlerce kuş da insanlıkla beraber bu barbarlığın bedelini ödüyor. Emekçileri çalışma alanlarında birer makineye/robotla çeviren bu meta düzeninin insan-dışı yaşam da pek umurunda değil. Onun tek bir derdi var: kâr

daha çok kâr! Kapitalist düzenin sonunu da hazırlayacak olan bu sınırsız-dizginsiz büyüme arzusu, dur diyemezsek tüm gezegenin sonu olacak.

Yarınlarımızdan emanet aldığımız bu miras kelimenin tam anlamıyla talan edilirken sessiz kalmak bu suça ortak olmaktır. Bu talanı durduracaksa kaybedecek hiçbir şeyi olmayanlar durduracak. Doların yeşilini ağacın yeşiline yeğleyenler kendi çıkarları için yağmaya devam edeceklerdir. Ancak bizler temiz bir nefes, temiz bir su için, yeryüzündeki her bir canlının yaşam hakkı için, çocuklarımıza yaşanabilir bir dünya bırakabilmek için doğanın talanına dur diyebilmeliyiz.

Geleceğimize karşı işlenen suça ortak olmayalım!

Mültecilerin sağlık hizmetlerine erişimi, yalanlar ve gerçekler

Suriyeli mülteciler sorunu son dönemde yapılan gerici açıklamalar nedeniyle gündemde öne çıkan başlıklardan biri haline geldi. Mesele zaten çok yönlüdür ve yıllarca devam ediyor. Özellikle mültecilerin sağlık hizmetine erişimleri üzerinden sık sık spekülatif değerlendirmeler yapılıyor. Örneğin "Suriyeliler bedavadan maaş alıyorlar", "her yerde ücretsiz muayene oluyorlar" vb. gibi yargılar, işçi ve emekçilerin zihnine kazınarak, Suriyeli mülteci düşmanlığı diri tutuluyor.

Emperyalist-kapitalist dünya burjuvazisi, insanlığı her daim savaşa sürükleyerek, insanın en temel hakkı olan yaşam hakkını elinden alıyor. Savaş, sömürü, saldırganlık, işgal vb. gibi olgular kapitalizm tarafından kesintisiz bir şekilde üretiliyor. Bu savaş ve saldırganlık politikaları, kapitalist-emperyalist sermayedarların kâr hırsları uğruna ortaya çıkmakta, insan gruplarını kendi yaşam alanlarından mahrum bırakarak, başka ülkelere göç etmelerine sebep olmaktadır. Mülteci durumuna düşen insanlar için beslenme, barınma, eğitim, ulaşım ve sağlık gibi ihtiyaçlar neredeyse karşılanamaz hale gelmektedir. Yaşanan bu sorunlar özü itibarıyla sömürü ve savaş düzeninin sebebi değil, sadece sonucudur.

İşçilerin, emekçilerin, yoksulların sağlık hizmetine erişimi Türkiye'de zaten hep sorunlu olagelmıştır. Özelleştirme politikaları, daha çok 12 Eylül 1980 askeri-faşist darbesi ile beraber birçok alanda yaşandığı gibi sağlık alanında da vücut bulmuştur. Özelleştirme politikaları ile özel hastanelerin ve sağlığın tümünden paralı hale getirilmesinin önü açılmıştır. Gelinen yerde sadece Sağlık Bakanı Fahrettin Koca'nın Özel Medipol Hastanesi'nin sahibi olması dahi durumu yeterince özetlemektedir. Özel hastane sayısının artmasının yanı sıra devlet hastaneleri de hem daha niteliksizleştirilmiş hem de sayıca azaltılarak, insanların sağlık hakkına ulaşımını zorlaştırılmıştır.

MÜLTECİLERİN YAŞADIĞI SORUNLAR

Halihazırda tüm toplumun sağlık sorunu yaşadığı genel olarak bilinen bir gerçek. Burjuva medyanın çarpıtmalarının aksine hastanelerde sıra beklemeler, ilaç alma konusunda sıkıntı ve daha nice

sorun yaşanıyor. Fakat çok daha acil ihtiyaçları nedeniyle mültecilerin durumu daha vahimdir.

Türkiye'de, ülkeye ister yasal yoldan girmiş olsun ister kaçak olarak girsin, "kendi vatandaşı olduğu ülkeden başka bir ülkede en az 12 ay kalanlar göçmen olarak değerlendirilmektedir."¹ Fakat bizi kağıtta yazanlardan çok gerçekler ilgilendirmektedir. Bugün Suriye'den gelen mülteci çocuklar aşı olamıyorlar. Suriyeli genç kadınlar istenmeyen gebeliklerini tıbbi yöntemlerle sonlandıramıyorlar. Malumdur ki gebeliğin takibi de yapılmıyor. Mültecilerin fiziki problemlerinin de ötesinde savaş ortamının yarattığı psikolojik travmalara dair de yeterli müdahalelerde bulunulmuyor.

Süleyman Demirel Üniversitesi bünyesinde birebir sahada yapılan araştırmalar sonucu mültecilerin yaşadığı sorunlar şöyle sıralanıyor: "İlaç ve tedavi için gerekli olan harcama yapamama, sağlık hizmetlerinden nasıl yararlanacağını bilememe, BMMYK'nın anlaşmalı olduğu özel poliklinik ve hastanelerde ücretsiz tedavi olamama, dil sorunu nedeniyle hastalıkla ilgili sıkıntısını anlatamama, yabancı sağlık sistemine uyum sağlayamama, varsa sağlık hizmeti hakkı konusunda bilgilendirilmemiş olmak, istismar, tecavüz vb. durumları açıklamak konusunda çekingenlik, sağlık kontrollerini düzenli olarak yaptıramama ve karşı cinsten olan sağlık görevlisine şikâyetlerini rahat ifade edememe, sağlık kuruluşuna ulaşmak için yol parasını karşılayamama, kimliğini ispatlayamama, idari/yasal engeller vb."²

TTB yayını olan *Toplum ve Hekim*'de, "sorunların sadece mali olmadığı", "ulaşım, mesafe, hizmetlere dair bilgi eksikliği, kültürel farklar, yüksek riskli davranışlar, agresif tedavi yaklaşımları, tedaviye uyum, hasta hekim iletişimi, yetersiz sağlık güvencesi"³ vb. sorunlar yaşandığı belirtilmektedir. Ayrıca geçici tarım işçiliği yapan mültecilerin sağlığa erişimi daha zor olmaktadır. Çok bilinmeyen bir gerçeklik olarak, özellikle Suriyeli mültecilerin dışında kalan mülteciler sağlık erişimini tamamen ceplerinden karşılamaktadırlar.

Bugün sağlıklı yaşam talebi, belli bir yaşam düzenini oturtmuş olmakla savaş ortamından gelmiş olmak açısından farklılıklar içerir. Çünkü savaş ortamının insan üzerinde acil birtakım müdahaleleri gerektiren etkileri olmaktadır. Savaş ortamında bir insanın evi yakılmış-yıkılmış olabilir, taciz-tecavüz vb. olabilir, uzuv kaybı olabilir. Onun için savaş ortamından gelmiş olmak, daha itinalı ve kapsamlı müdahaleyi gerekli kılmaktadır. Haliyle bugün meseleye dair Türkiye toplumdaki gerilik tam tersi bir duyarlılığı gerekli kılar. Yani mültecilere daha fazla, fazladan öte daha acil sağlık erişimi gereklidir.

SORUN SADECE SAĞLIK HAKKINA ERİŞİM Mİ?

Yapılan araştırmalarda mültecilerin, toplumdaki algıların tersine sağlık hakkından yeterince faydalanamadığı ortaya konulmaktadır. Mültecilik bu sömürü düzeninin bir sonucudur. Kapitalist sistemde savaşlardan kaynaklı insanlar

yerlerinden yurtlarından olmaktadır ve bunun ekonomik, sosyal, psikolojik birçok sonucu olmaktadır. Kimse yaşam koşullarının -asgari de olsa- oturtmuş olduğu bir yerden, zorunlu olarak, yabancı olduğu başka topraklara gitmek istemez. Bu durum ona dışarıdan dayatılmıştır ve gittiği yerde daha iyi koşullarda yaşayacağını düşünerek bunu yapar. Sağlık konusunda da durum böyle fakat bu sistem savaş mağduru olan insanların dahi sağlık ihtiyaçlarını yeterince karşılamamaktadır.

Ülkemizde bulunan Suriyelilerin durumu, mültecilerin genelinin de gerisindedir. "Suriyeli sığınmacılar, Cenevre Antlaşması gereği 'mülteci' sayılamamakta, bu yüzden Avrupalı mültecilerin sahip olduğu haklardan yararlanamamaktadır. Örneğin; herhangi bir sağlık güvencesi olmayan ve ödeme gücü bulunmayan sığınmacılar 5510 sayılı Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Kanunu hükümlerine tabi olup genel sağlık sigortasından yararlanmaktadırlar ancak acil ve zorunlu haller dışında özel sağlık kuruluşlarından doğrudan yararlanamayıp sevk zincirine uymak zorundadırlar."⁴

Yani ortalama bir mülteci muamelesi dahi görmeyenler vardır. Sorunun sorumluları sorunun sonuçları konusunda son derece aldırılmazca davranmaktadırlar. Ülkemizde mültecilerin sağlıklarını geçtik, sermayedarlar onlardan nasıl faydalanacaklarına bakmaktadırlar. Sana yi sitelerinde daha az ücretlere çalıştırılmakta, iş kazalarında yaşamlarından olmaktadır. Bu ülkede -kayıtlı ya da kayıtsız- mülteci olmalarından kaynaklı

herhangi bir hak da talep edememektedirler. Bir nebze olsun nefes almak için geldikleri yerde daha fazla korku ile yaşayan mülteciler bulunmaktadır. Bu durum da psikolojik olarak mültecilerin sağlıklı olmakta zorlanmalarına sebep olur.

İrkçi saldırılara maruz kalmaları da işin bir diğer yanındır. Bu durum Türkiye'li emekçilerin diline bile yansımaktadır. İnsanlar aralarında "Suriyeli hastalığı" diye bir hastalık icat etmişlerdir. İrkçilik bu sistemde tıbbi kavramlara bile nüsetmiştir. Sağlık Bakanlığı "Suriyelilere Suriyeli doktorların bakması" önerisinde bulunmuştur. Suriyeli hekimlerin denklik sorunları vardır. Haliyle baştan savma şekilde Suriyelilere onların kendi hekimleri baksın önerisi gayri ciddi, sağlık hakkını önemsemeyen bir bakışın ürünüdür. Çözüm tek başına bu olmamakla beraber TTB'nin Suriyeli hekimlerin denklik probleminin çözüm önerisi dikkate alınmalıdır.

Kıscası mültecilerin hastanelerde muayene önceliğinin olduğu bir yalan olmaklar beraber ırkçılığın da dışavurumudur. Ki-yukarıda belirttiğimiz gibi-savaş mağduru ve mülteci olmalarından kaynaklı böylesi haklarının olması da yerine göre anlaşılır bir durum olmalıdır. Bugün emekçileri sarıp sarmalayan bu gerici fikirlerin gerisinde, bir yanılla bizzat emekçilerin sağlık hakkından yeterince faydalanamaması vardır. Bu durum akıllara bir işçinin, bir diğer işçiye, kendisinden daha çok ücret alıyor diye saldırmasına benzer.

Dolayısıyla yapılması gereken, işçi ve emekçilerin herhangi bir ulus, mezhep vb. ayrımı yapmaksızın erişilebilir, kaliteli, ücretsiz sağlık hizmeti talebi ile sermaye düzenine karşı mücadele etmesidir. Başta bu düzenin savaşlarından kaynaklı mağdur olan insanlar olmak üzere herkesin sağlıklı bir yaşam sürdürebilmesi emekçilerin talebi olmalıdır. Bu savaşların kaynağının özel mülkiyet düzeni olduğu gerçeğini gözden kaçırmaksızın sağlık hakkı için mücadele yükseltilmelidir.

Dipnotlar

¹ Mülteci ve sığınmacıların sağlık hizmetine erişimde yaşadığı sorunlar: *İsparta ilinde bir uygulama*, Ahmet ÖNAL, Doç. Dr. Belma Keklik, Süleyman Demirel Üniversitesi Vizyoner Dergisi, Yıl: 2016, Cilt: 7, Sayı: 15, s.132-148.

² agy.

³ Mültecilerin Sağlık Hizmetine Erişimi, Prof. Dr. Feride Aksu Tanık, Toplum ve Hekim, Temmuz Ağustos 2018 Cilt: 33 Sayı: 4.

⁴ Suriyeli Sığınmacılara Yönelik Sağlık Politikaları, Aylin Sinem Gültaş, Pınar Yalçın Balçık, Sakarya Tıp Dergisi, 2018;8(2) s.193-204.

Hasan Akman'ın tedavisine engel, babasının taziyesi için izin başvurusuna ret

1 Mayıs sabahı polis baskınlarında gözaltına alınanlardan 6 Mayıs'ta tutuklanan devrimci tutsak Hasan Akman'ın uğradığı hak gasplarına yenileri eklendi.

Geçtiğimiz günlerde babası yaşamını yitiren ve taziye izni için başvuruda bulunan Akman'ın başvurusu reddedilirken, şeker hastalığıyla ilgili gündelik tedavisine de engel olunuyor.

Tutuklandıktan sonra götürüldüğü Sincan Hapishanesi'nden Kırıkkale Hapishanesi'ne sürgün edilen Hasan Ak-

man, geçtiğimiz günlerde babasını yitirmesi üzerine, taziye izni için başvuruda bulunmuştu. Başvuruya bir hafta yanıt verilmezken, sonrasında da taziye izni başvurusu reddedildi.

ŞEKERİNİ KONTROL ETMESİ ENGELLENİYOR

Öte yandan, şeker hastalığı bulunan Hasan Akman'ın kullandığı insülin pompasının kendisine 'güvenlik' gerekçesi-

le verilmediği, onun yerine insülin iğnesi yapmak zorunda bırakıldığı belirtildi. Bununla birlikte, hapishane yönetiminin insülin iğne ucu da vermediği Hasan Akman, insülinini 13 gün boyunca aynı iğne ucu ile yapmak zorunda bırakıldı.

Bunlar yetmezmiş gibi Hasan Akman'a hâlâ şeker ölçüm çubuğu verilmediği ve bundan kaynaklı şekerinin ne durumda olduğunu ölçüp kontrol edemediği öğrenildi.

Hasta tutsak Mevlüde Baştaş tecritte!

Aliğa Şakran Kadın Kapalı Hapishanesi'nde tutuklu bulunan 60 yaşın üstündeki Mevlüde Baştaş birçok sağlık sorunu olmasına rağmen tedavi edilmiyor. Bir böbreği olmayan, bunun yanında birçok rahatsızlığı olan Baştaş, kan kusması sonucu hastaneye götürülüp teşhis konmadan sürekli geri getirilirken, en son verem ya da kanser olma riskine rağmen koğuşa değil hücreye

götürüldü.

Diğer tutsakların bütün ısrarına rağmen verem tehlikesiyle yalnız hücrede tutulan Mevlüde Baştaş'ın kendi ihtiyaçlarını karşılayamaması ve yaşlı olması sebebiyle dört tutsak süresiz açlık grevine başladı. Tutsaklar Baştaş'ın hastaneye yatırılıp tedavi edilmesini, hücrede de yanına bir kişinin verilmesini istiyorlar.

Ankara'da hasta tutsak Salih Gün için eylem

Hasta Mahpuslara Özgürlük İnişiyatifi, hasta tutsak Salih Gün'ün durumuna dikkat çekti. İnsan Hakları Derneği (İHD) Ankara Şubesi önünde 24 Ağustos'ta yapılan eylemde, Kırıkkale F Tipi Hapishanesi'nde tutulan Gün'ün sağlık durumu hakkında bilgiler paylaşıldı.

Kronik otit ve işitme kaybı nedeniyle sık sık hastaneye başvuru yaptığı, ancak tedavisinin başarısız olduğu ve sağ

kulağının duymadığı belirtildi.

Kulağına takılması gereken cihazı kendi parasıyla karşılaması dayatıldığı, ailesinin parayı hazırladığı ancak tedavi gördüğü Kırıkkale'den Ankara Numune Hastanesi'ne sevk edildiği ve testler sonucu cihazın takılmadığı aktarıldı. Sadece lazerle ufak bir kistin yakılarak gönderilen Gün'ün kulak sorununun her geçen gün büyüdüğü belirtildi.

Tekstilde toplu iş sözleşmesi sürecinin gösterdikleri

Sendikalar işçi sınıfının mücadele örgütleridir. Fakat uzlaşmacı sendikal anlayışların, çoğu bürokratların elinde olan sendikalar, patronların sözcüsü haline dönüştürülmüştür. Bu hakim anlayışlar, işçiler adına sözleşme masalarında sonu gelmeyen tavizler vermeyi iş edinmişlerdir. Bu anlayışın temel ilkesi şudur: Yüzyıllar boyu can pahasına mücadele ile kazanılanı masada teslim etmek! TEKSİF, DİSK Tekstil, Öz İplik-İş sendika bürokratları o masada oldukça işçilerin emeği, hakları ve geleceği asla olmayacaktır.

Sendikal hareketin içinde bulunduğu uzlaşmacı-sınıf işbirlikçisi ihanet tablosu yıkılmadıkça, sendikaların bugünkü bürokratik yapı ve işleyişini yıkmadıkça, işçi sınıfının kendi hakları uğruna örgütlenmesi ve sermayenin saldırılarının püs-kürtülmesi mümkün değildir.

Son birkaç aydır artık dünya gündemine oturan ekonomik kriz, tekstil toplu sözleşmesinde de patronların en önemli kozlarından birini oluşturuyor. Sermaye bir kez daha krizin faturasını işçi ve emekçilere kesmeye başladı. Kuşkusuz bu krizin yaratıcıları işçiler değil burjuvazinin aşırı kâr hırsıdır, dolayısıyla faturayı da işçiler ödemek zorunda değildir.

Tekstil işverenleri Sendikası'nın kriz kozunu en iyi şekilde kullanmaya çalıştığı ortadadır. %3'lük maaşlara zam teklifinin ardında yine kriz bahanesi yatmakta. Yanı sıra işten çıkarmalar, ücretsiz izinler ve denkleştirme de bunun sonucudur.

Yünsa'ya gelen Çerkezköy Şubesi TEK-

SİF bürokratları sözleşmenin üç yıl olacağını ve artık altı aylık zam dilimi değil yıllık zam dilimi olabileceğini belirtmiş. Aynı zamanda böylesi bir kriz döneminde yüzde 5 bile alınsa iyi olacağını, sosyal hakların iyileştirileceğini söylemiş. Buradan da anlaşılıyor ki aslında sözleşmeyi %5'in bile altına imzalamaya hazırlar. 30-31 Ağustos'ta ise bir görüşme daha olacağı söyleniyor.

Tekstil patronlarının politikasının şimdilik bir karşılık bulduğunu da söylemek mümkün. Bir yandan krizin olması, işsizliğin kitlesel boyutları aştığının söylenmesi ve bu arada bir dizi önemli fabrikada işçi kıyımlarının yaşanması işçilerde büyük bir korku oluşturmuş durumda. Sürecin başından beri tüm hoşnutsuzlu-

ğuna rağmen toplu sözleşmeden çok bir beklentisi olmayan tekstil işçileri, ortaya çıkan krizle birlikte tedirginlik içerisine girmiş oldular.

DEVİRCİ ÖNCÜ TEKSTİL İŞÇİLERİ NE YAPMALIDIR?

Tekstil işçilerinin de taleplerini savunacak tek güç kendi kollarıdır. Öncü işçiler, birleşik mücadelenin kanallarını zorlayacak taban örgütlülükleri yaratmak için yoğun çaba harcamalıdır. Tekstil patronlarıyla girilen kavgayı kazanmanın yolu; örgütlü-örgütsüz, TİS kapsamında ki-dışındaki tüm tekstil işçilerini mücadeleye çekecek ortak örgütlülükler oluşturmaktan ve buna uygun bir mücadele hattı izlemekten geçmektedir.

MÜCADELE ÇİZGİMİZ

- Ücret sendikacılığı mahkum edilmedi, sermayenin ideolojik, siyasal, sosyal ve ekonomik tüm saldırılarına karşı bütünsel bir mücadele hattı izlenmelidir.

- Fiili-meşru mücadele esas alınmalı, her türlü uzlaşmacı anlayış mahkum edilmiştir.

- Tabanın söz ve karar hakkı esas alınmalı, sendika yönetimlerinin inisiyatifine buna tabi kılınmalıdır.

- İşten atmalar, ücretsiz izinler, hak gaspları karşısında mücadeleciler bir tutum alınmalı, yönetimler tarafından işçilerin aleyhine olacak hiçbir uzlaşmaya imza atılmamalıdır.

TEKSTİL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ

İZMİR İŞÇİ KURULTAYI HAZIRLIK KOMİTESİ İLK MECLİSİNİ TOPLADI

İzmir İşçi Kurultayı Hazırlık Komitesi, Aralık ayında düzenleyeceği kurultayın hem tanıtım hem de örgütlenme toplantısını 25 Ağustos Pazar günü Tepekule Kongre Merkezi'nde yaptı.

Komite temsilcisi tarafından yapılan açılış konuşmasında, Aralık ayında yapılacak kurultayın hangi ihtiyaçlar üzerinden gündeme geldiği aktarıldı ve işçi sınıfına dönük saldırılara karşı bileşik mücadele hattının güçlendirilmesi gerektiği vurgulandı. Sendikal bürokrasiye özel bir yer ayrılan konuşmada sendikal bürokrasinin sınıf hareketi üzerinde denetim mekanizması haline geldiği vurgusu yapılarak, bu durumun ancak tabandan yükselecek bir eylemlilikle ve somut olarak komite ve birliklerle aşılabileceği söylendi.

Ardından toplantıya katılanlara söz verilerek kurultay çalışmasının araçları tartışılmasına geçildi.

Toplantıya tekstil, belediye, sağlık, petrokimya, inşaat, metal, hizmet ve ayakkabıcılık iş kollarından katılım gerçekleşti.

Konuşmalarda genel olarak kriz, kıdem tazminatının gaspı ve AKP'nin kayıym ile demokratik kazanımlara dönük saldırılarına değinildi. İşçi ve emekçilere dönük saldırılar karşısında sendikaların uğursuz tutumları tartışıldı. Ayrıca metal iş kolunda yaklaşan MESS Grup Toplu

İş Sözleşmesi sürecinin önemi anlatıldı ve kurultay hazırlık komitesinin bu süreçte müdahale etmesi gerektiği belirtildi. Daha sonra farklı iş kollarından işçiler kendi iş yerlerindeki özgül sorunlara değindi. Sendikal iş yerlerindeki sendikal bürokrasiye değinildi, örgütsüz olan iş kollarındaki sorunlar konuşulurken sendikasız ve örgütsüz işçilere gitmenin önemine dikkat çekildi. Bunların başında da tekstil iş koluna değinildi.

Ayrıca toplantıda şu kararlar alındı:

- İşçi havzalarında, fabrikalarda, iş yerlerinde ve emekçi semtlerinde ko-

mitelerin ve meclis örgütlenmelerinin oluşturulması.

- İşçi direnişlerini geliştirmek, güç vermek ve dayanışma içinde olmak.

- Kıdem tazminatı, zorunlu BES, adaltsiz vergi sistemi gibi temel başlıklar üzerine kampanyalar, bilgilendirme toplantıları, eylemlilikler gerçekleştirilmesi.

- Kıdem tazminatının fona devrine ilişkin yasanın meclise geldiği günlerde sokak eylemleri örgütlemek, sendika ve kitle örgütlerinin çağrıcısı olduğu eylemlerde güçlü biçimde yer almak.

- Sosyal medyayı daha etkin bir kanal olarak kullanmak üzere bir komisyon kuruldu.

- İşçi havzalarında kurultayın kendini anlatması için broşür hazırlamak ve yaygın dağıtımını yapmak.

Küçükçekmece'de anket çalışmamıza yansıyanlar

Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası olarak yaklaşık 1 ay boyunca İşçilerin Birliği Derneği ile birlikte Küçükçekmece bölgesinde Sefaköy ve İkitelli'nin merkezi noktalarında stand çalışmaları gerçekleştirdik. Stand çalışmalarımızda başta kıdem tazminatının gaspı olmak üzere sınıfa yönelik saldırıları teşhir eden ve işçi-emekçileri mücadeleye çağırarak bir çalışma yürüttük. Ayrıca stand çalışmamızda yaklaşık 200 işçi-emekçi ve gençle anket yaptık.

Anketimize katılanların profilini değerlendirecek olursak; anketimize katılanların **%65'i erkekler, %35'i kadınlardan** oluşmaktadır. Anketimize başta tekstil, metal, petrokimya, iletişim ve hizmet sektörleri olmak üzere farklı iş kollarından işçi ve emekçiler katılmıştır. Ayrıca anketimize katılanların %9'u işsiz, %9'u emekli, %6'sı ise öğrenci olduğunu belirtmiştir. Ankete katılanların %59'u "0-50" kişinin çalıştığı iş yerlerinde, %31'i "151 ve üzeri" kişinin çalıştığı iş yerlerinde, %10'u ise "51-150" kişinin çalıştığı işyerlerinde çalışmaktadır.

Sermaye temsilcileri ve AKP iktidarı kıdem tazminatının fona devredilmesi halinde daha fazla işçinin kıdem tazminatı hakkından yararlanabileceğinin propagandasını yapıyor. Biz de anketimizde mevcut fonların işçiler tarafından ne kadar kullanıldığını anlamak için "İşsizlik ve BES gibi fonlardan yararlandınız mı?" ve "İşçilerin fonlardan yararlanabildiğini düşünüyor musunuz?" diye sorduk. Katılanların %72'si işsizlik ve BES gibi fonlardan yararlanamadığını belirtirken, "İşçilerin fonlardan yararlanabildiğini düşünüyor musunuz?" sorusuna ise "%84" oranında "Hayır" cevabı verilmiştir. Yani ankete katılanlar arasında fonlardan ya-

rarlanma oranı oldukça düşük çıkarken, bir kısmı da kendisi fonlardan yararlanmış olsa dahi genel olarak işçilerin fonlardan yararlanmadığını belirtmiştir.

Anketimizdeki bir diğer soru "Yeni Ekonomi Programı-YEP hakkında bilginiz var mı?" idi. Bu soruya ankete katılanların %60'ı "Hayır" cevabını vermiştir. Anketimize yansıyan sonuçlar göstermektedir ki işçi ve emekçiler kendilerini yakından ilgilendiren gelişmeler hakkında bilgi sahibi değillerdir. Ya da bu saldırılar hakkında yanlış bilgilere sahip olmaktadır. Pek çok işçi ve emekçi, burjuva medya "Yeni Ekonomi Programı-YEP" iyi bir şeymiş gibi yansıttığından kaynaklı araştırma yapma ihtiyacı duymamakta, burjuva medyanın propagandasına kanmaktadır.

Anketimize katılanların yarısından fazlası YEP hakkında bilgisinin olmadığını ifade etse de "Kıdem tazminatının fona devrini doğru buluyor musunuz?" sorusuna %99 oranında "Hayır" cevabı

verilmiştir. "Daha önce kıdem tazminatı aldınız mı?" sorusuna ise "Evet" diyenlerin oranı %24 olmuştur. Bu sonuçlar göstermektedir ki işçi ve emekçiler kıdem tazminatı ile ilgili mevcut uygulamaya bir dizi kriter gerektirdiği için bu haktan yararlanmakta zorluk çekmektedir. Ama işçi ve emekçiler kıdem tazminatı hakkını iş güvencesi olarak görmekte ve fona devredilmesine karşı çıkmaktadırlar.

Anketimizde "Emeklilik hakkı", "Genel sigorta hakkı", "Kıdem tazminatı hakkı", "İşsizlik maaşı hakkı" ve "sendikali olma hakkı" için önem sıralaması yapılmasını istemiştik. Cevaplarda bütün haklar "en çok" önemde korunması gereken haklar olarak ifade edilmiştir. "Haklarımızı korumak için ne yapmalıyız?" sorusuna verilen cevaplarda ise "mücadele etmeliyiz" ilk sırada yer almaktadır. Bunu "yasal düzenlemeler yapılmalı" takip etmekte, hemen ardından ise "sendikali olmalıyız" gelmektedir. Sonuçlara da yansıdığı gibi ankete katılanlarda hak gasplarına karşı

mücadele etme eğilimi vardır. Ancak anket çalışması sırasında gözlemlediğimiz üzere bu mücadelenin hangi yol ve yöntemle gerçekleşmesi gerektiği konusunda bir bilinç açıklığı yoktur. Örgütsüz ve sınıf bilincinden yoksun pek çok işçi ve emekçi hak gasplarına karşı nasıl bir mücadele vermesi gerektiğini bilmemektedir. Bu durum pek çok işçi ve emekçinin çözümü yasal düzenlemelerde görmesine neden olmaktadır. Ankete katılanların büyük bir kısmının işçiler lehine yasal düzenlemelerin dahi işçilerin örgütlü mücadelesi ile kazanılabileceği bilincinden yoksun olduğu gözlemlenmiştir. Ancak şu an için bir bilinçten yoksun olsa da işçi ve emekçilerin içerisinde olduğu arayış anket sonuçlarımıza da yansımıştır. "Gündemde olan hak gasplarına karşı yapılacak toplantı-eylem-etkinliklere katılmak ister misiniz?" sorusuna ise ankete katılanlar %88 oranında "Evet" yanıtını vermiştir.

Anket çalışmamıza yansıyan sonuçlar başta kıdem tazminatının gaspı olmak üzere işçi sınıfına yönelik saldırılar konusunda daha fazla bilgilendirme çalışması yapmanın ihtiyaç olduğunu göstermiştir. Önümüzdeki süreçte anket çalışmamızdan çıkarttığımız sonuçlar çerçevesinde faaliyetlerimizi yoğunlaştırıp, eylem-etkinlik çalışmalarımızı güçlendireceğiz. İstanbul'un farklı bölgelerinde gerçekleştirdiğimiz anket çalışmalarının sonuçlarını da kamuoyuyla paylaşmaya devam edeceğiz.

DEV TEKSTİL İSTANBUL TEMSİLCİLİĞİ

Hakem Kurulu hükümetin sefalet zammını onayladı

5. Dönem Toplu İş Sözleşmesi süreci hükümetin sefalet dayatmasının Hakem Kurulu tarafından kabul edilmesiyle sonuçlandı.

5 milyonu aşkın kamu emekçi ve emeklisini kapsayan TİS sürecinde AKP iktidarı, "kaynak yok" söylemleriyle, Merkez Bankası'nın hiçbir zaman tutmayan enflasyon tahminlerini dayanak

yaparak emekçilere sefalet zammı dayatmıştı.

21 Ağustos'ta Kamu Görevlileri Hakem Kurulu'na giden TİS süreci, 28 Ağustos'ta hükümetin son teklifini Hakem Kurulu'nun onaylamasıyla sonuçlandı. Böylece 6 aylık zaman dilimleriyle, 2020'de yüzde 4+4, 2021'de yüzde 3+3'lük zam yapıldı.

Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK), TİS'in bağışlanmasıyla birlikte yaptığı ilk açıklamasında "18 yılın en kötü toplu sözleşme sonucu" değerlendirmesinde bulundu ve "Beklenen oldu" dedi. Açıklamada "Bu sonucun ortaya çıkmasında her aşamada yandaş konfederasyonun payı ve sorumluluğu vardır" ifadeleri de yer aldı.

HT Solar'da işçi kıyımını durdurmanın yolu, fiili meşru mücadele yolu olmalıdır!

HT SOLAR'DA OLASI İŞÇİ KIIYIMINA KARŞI BİRLEŞİK METAL-İŞ SENDİKASI NE YAPACAK?

HT Solar işçileri bayrama fabrikada kitlesel işçi kıyımı yapılacağını öğrenerek girdi. Birleşik Metal-İş Sendikası'nın Gebze şube yöneticileri tarafından bilgilendirilen işçilere, 160 kadar kişinin işine son verileceği söylendi. Bu kıyımın sebeplerine dairse birçok sebep tartışılıyor. HT Solar'a yönelik devlet teşvikinin süresinin dolması, adım adım otomasyon sistemine geçiş, ABD ve Çinli şirketler arasındaki pazar ve ticaret savaşı vs. Bunlara yaklaşan sözleşme öncesi gözdağı vermek, işsizlik tehdidini kullanmak da eklenebilir.

Bunların hepsi de kıyımın nedenlerinden biri olabilir. Ancak esas olan şu ki HT Solar patronunun değirmeni dönmeye devam edecek. O; makineleri geliştirerek, kalan işçiler üzerinde iş yükünü artırarak, mobbingin dozunu yükselterek kârına kâr katmaya devam edecek. Olan ekonomik kriz koşullarında işsiz kalan HT Solar işçilerine olacak.

BİRLEŞİK METAL-İŞ SENDİKASI BU SÜRECİ NASIL KARŞILADI?

Gebze şube yöneticileri, çıkış listesi hazırlanırken işçilere yaptıkları açıklama

mada "süreci uzatalım, belki işveren de yeni pazarlar bulur" ifadesini kullandı. Bu söylemle süreci nasıl işleteceklerini de göz önüne serdiler. İşçilerin çalışma hakkını açıklıkla savunmaktansa patronun yeni pazarlara açılma ihtimali üzerinden süreci uzatma derdindeler. Kapi-

talizmin mantığı üzerine en ufak bir fikri olan birinin dahi kapitalist rekabetin ve büyümenin işçi için iş güvencesi anlamına gelmediğini bilmesi gerektiğini de burada küçük bir not olarak geçelim. Bu anlayış bize geçen yıl yaşanan CSUN enkazını hatırlattı. CSUN işçileri süresiz

izinlerle oyalanırken yine zaman kazanma peşindeydiler! Şimdi CSUN işçileri ne tazminatlarını ne de içeride kalan diğer haklarını alabildiler. CSUN'da yaşananlar da gösteriyor ki süreci bekleyişle karşılamak işçiler açısından ölümü kabul etmek anlamına geliyor.

Şu anda HT Solar'da buna benzer bir süreç yaşanıyor. İşçiler kurbanlık koyun gibi bekleyiş içindeler. Sendikanın gerçek niyeti fabrikada tek işçinin dahi atılması olsa idi şimdiden işçilerin karşısına bir mücadele programı ile çıkardı. Fakat öyle bir niyetin olmadığı şimdiye kadar ortaya koyulan pratikle sabit. Koltukları sarsılmasın diye özellikle sınıfın birliği ve dayanışmasından kaçınan bu bürokratlar işçi sınıfı üzerinde bir kambura dönüşmüş durumda. İşçi sınıfı bu kamburu söküp atmadığı sürece yenilmeye hep mahkum olacak.

Şimdi HT Solar işçilerinin de yapacağı şey sendika bürokratlarının iki dudağı arasından çıkacak sözlere tabii olmamak ve kuru kuru söylemlerine kanmamaktır. Fabrikada kararlı duran işçilerin yığınlığa düşmeden sürece öncülük etmesi ve fiili meşru mücadele hattını izlemesi gerekiyor. Böylelikle sendikamızı mücadele mevziisine dönüştürür ve patronun saldırılarına karşı boyun eğmemiş oluruz.

METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ

Metalde TİS öncesi işçi kıyımı: Borusan ve Renault'da işten atamalar

işçiler parça parça işten çıkarılıyor. Türk Metal ve Borusan patronlarının el birliğiyle hayata geçirdiği kıyımarda işten çıkarma gerekçesi ise "iş güvenliği kurallarına aykırılık" olarak gösteriliyor.

Geçmişte göz ardı edilen kuralların şimdi işten çıkarma bahanesi yapıldığını

ifade eden işçiler, bu bahaneyle işçilere iki sarı kart verildiğini ve sonrasında da tazminatsız şekilde işçilerin kapı önüne koyulduğunu belirtiyor.

İşten çıkarmalara patronlarla işbirliği içerisinde hareket eden Türk Metal'in işçilere önerisinin 3600 primi doldu-

ran işçilerin SGK'dan çıkış talep etmesi şeklinde olduğu öğrenildi. Primini doldurmayanların ise hiçbir şey alamadığı ifade edildi.

RENAULT'DA MÜCADELECI İŞÇİLER İŞTEN ÇIKARILDI

Bursa'da 2015 yılında Metal Fırına'da başlıca yer tutan Renault fabrikasında da işçi kıyımları yaşandı. Geçtiğimiz hafta onlarca işçinin işten atıldığını belirten işçiler, 2015'te direnişin ön safalarında yer alan, fabrika yönetimine ve Türk Metal'in ihanetine muhalif olan işçilerin işten atıldığına dikkat çekti.

İşçi kıyımının sinyalinin bir süredir verildiğine işaret edilirken, atılan işçilerin kıyımından bir süre önce mobbinge uğradığı, yerlerinin değiştirilerek zor işlere verildikleri ifade edildi.

Toplu sözleşmelerle krizin faturasını işçilere ödetmeye çalışan patronlar, TİS öncesinde de toplu işten çıkarma saldırısını devreye sokarak işçilere gözdağı vermeye çalışıyor. TİS süreçlerinde fabrikaları dikensiz gül bahçesine dönüştürmek isteyen patronlar mücadeleyi büyütme potansiyeli olan işçileri işten atıyor.

MESS Grup Toplu İş Sözleşmesi (TİS) süreci öncesinde de fabrikalarda işten çıkarmalar başladı. İşçi kıyımlarının devreye sokulduğu fabrikalar Bursa'da Renault ve İstanbul'da Borusan oldu.

BORUSAN'DA İŞTEN ÇIKARMA BAHANESİ "İŞ GÜVENLİĞİ KURALLARINA AYKIRILIK"

Halkalı'da kurulu Borusan fabrikasında işçilerin aktardığına göre, bir süredir

Lang&Yüzer'de sendikalaşma ve direniş deneyimi üzerine...

Yaşanan süreci Lang&Yüzer işçisi Ali-seven Aktaş'la konuştuk...

- Örgütlenme sürecini anlatır mısınız, neden sendikalaşma yoluna gittiniz?

Yaklaşık olarak 10 aydır Lang&Yüzer fabrikasında kauçuk operatörü olarak çalışıyordum. Fabrikada ağır ve sağlıksız çalışma koşulları var. Ek olarak da bizlerin üzerinden baskı hiç eksik olmaz. Yanı sıra kauçuk malzemenin üretim yapıldığından fabrika içinde hava oldukça sağlıksızdı, yeterli havalandırma yoktu. İş güvenliği konusuna geldiğimizde durum daha da vahim. Örneğin elektrik kabloları yağın içinden geçiyor. Fabrikada sıkça iş kazası yaşanmakta, neredeyse tüm arkadaşlarımızın vücudunda irili ufaklı yanıklar bulunmakta (makineden 70-90 saniyede bir sıcak kauçuk malzeme çıkıyor, bunlar çıplak kollarla toplanıyor). Bununla ilgili ne bir önlem alınıyor ne de iş kazası tutanağı dolduruluyor. Bu yanıklar yöneticiler tarafından sıradan olaylar olarak karşılanıyor. Kaza geçiren işçiler hastaneye götürülüyor, tedavi edilmiyorlar.

İşyerinde yaşanan bu haksızlıklara ve baskıya karşı sendikalaşma yoluna gittik. İlk önce bir grup işçi olarak bir araya geldik ve sendikalaşmaya karar verdik. Örgütlenme çalışmalarına başladık. Sendikalaşma süreciyle beraber Petrol-İş Trakya Şube Örgütlenme Uzmanı ve Bölge Temsilcisi Selçuk Öztürk'le görüştük. 3 kez toplantı aldık.

- Örgütlenme sürecinde yaşadıklarınızı anlatır mısınız?

Yönetimle beraber 95 kişinin çalıştığı fabrikada örgütlenme sürecinin hemen başında, bir haftalık sürede 35 kişilik bir üye sayısına ulaştık. Tecrübesizliğimizden ve doğru yolu bilmediğimizden de kaynaklı kısa sürede patron bundan haberdar oldu. Bu süreçte patron hemen baskı ile işçilerden tek tek e-devlet şif-

relerini isteyerek işçileri istifaya zorladı. Baskılardan ve istifalardan da kaynaklı üye sayımız 20 kişiye düştü. Biz de bu baskıları azaltmak, süreçle ilgili kamuoyu yaratmak için, durumu basınla paylaştık. Bizim bu hamlemiz hemen karşılık buldu. Daha önce yüzümüze bakmayan patron, bayram öncesi bizlerle selamlaşıp şeker dağıttı.

Baskıların yaşandığı ilk andan itibaren ve bizim konuyu kamuoyuyla paylaştığımız sürece kadar sendika yönetimi, baskılara karşı durumu sessizce izledi. Patron bizim bu hamlemize karşı bir adım daha ileriye giderek 3 işçi arkadaşımızı işten çıkardı. Bu arkadaşlarımız patron tarafından bilinçli bir biçimde hedef alınmışlardı çünkü içeride aktif olan bilinçli işçilerdi. Patronun bu kadar rahat davranmasında baskı sürecinde yanımızda olmayan sendikamızın da büyük payı var.

- Örgütlenme sonrası süreç nasıl gelişti, sendika nasıl bir refleks gösterdi?

İçeride baskıların olduğu, işçilerden e-devletlerinin patron tarafından zorla alındığı zaman sendika yönetimi, bu haksızlığa ve suça karşı herhangi bir suç duyurusunda ya da şikayette dahi bulunmadı. İşten atma saldırısı yaşandığında sendika dava sürecini başlatma haricinde işçilere başka bir seçenek sunmadı. Örgütlenmeyi güçlendirmek, bu saldırıya karşı direnç oluşturmak üzerinden bir çaba içinde bulunmadı. Sendika yönetiminin bu basiretsiz tutumuna karşı yine de biz işçiler olarak kendi başımıza bir araya gelmeye, bu duruma karşı tepki oluşturmaya çalıştık. İşten atılan arkadaşlarımızla ve Petrokimya İşçileri Birliği'nden dostlarımızla, yoldaşlarımızla bir toplantı aldık. Bu toplantı ile sendika biri şey yapmasa dahi bizim bir şey yapmamız gerektiği sonucuna vardık. Neticede 20 Ağustos tarihinde, sabah 7:30'da fabrika önünde direnişe başlama, 15:30'da yapacağımız basın

açıklamasıyla direnişimizi kamuoyunun desteği ile herkese açıklama kararı aldık. Bu kararımızı anlatmak ve son kez sendikacılar ile görüşme yapmak için basın açıklamasından bir gün önce sendika temsilcileriyle toplantı yaptık. Toplantıdan önce direniş kararımızı basın yoluyla gerekse de sosyal medyadan duyurduk.

Toplantının başından sonuna sendika yöneticisinin söyledikleri bizi direnişten vazgeçirme üzerineydi. "Seçim var, zamanı değil, bu tür işlerin maddi maliyeti var, hemen olmaz bizde basın açıklamalarını üst düzey genel merkez yöneticileri yapar, siz tek başınıza böyle bir karar alamazsınız, doğru değil, 3 kişiyle yapılacak bir basın açıklaması bizi küçük düşürür" gibi hezeyanlarda bulunarak, bizi hem küçük gördü hem de engellemek istedi. Biz de sendikacıların bu mücadele kaçını tutumuna karşı direniş noktasında kararlılığımızı ortak biçimde gösterdik. Hep beraber direnişi her şeye rağmen yapacağımızı söyledik. Sendika yönetimi ile toplantı yaptığımız, direniş kararımızı bildirdiğimiz günün akşamı ben de düzmece nedenlerle işten atıldım.

- Direnişe başlayacağınız günü ve bir kazanım elde etmeden hızlı bir biçimde direnişi bitirme kararınızı, siz işçilerin tutumunu ve sendikacıların buradaki rolünü anlatır mısınız?

Aldığımız ortak karar doğrultusunda sabah fabrika önünde ozalitlerimizle yerimizi aldık. Vardiya giriş çıkışlarında arkadaşlarımızı, bizlere destek olmaya çağırdık. Ve fabrika önünde direnişi başlattık. Bir süre sonra, örgütlenme sürecinden bugüne bize ulaşmayan, yol göstermeyen sendikacılar peşimize takılmış oldular. Direniş alanına gelerek, toplantıda ifade ettiklerini tekrarlamaya devam ettiler. İçeriden destek alamamamızdan, aile ve çevre baskısından dolayı, patron-sendika bürokrasisi-polis iş birliği üzerinden aramızdaki kararlılığa yüklen-diler, bizlerin de zayıf tutumundan dolayı

geri adım attırmayı başardılar.

Tabii ki direniş kararı da bitirme kararı da aslında biz işlerin kararıdır. Bizleri böylesi bir yanlış karara iten zayıflığımız ve bilinçsizliğimizdir. Fakat bu zayıflığı yaratan koşullar var. Bunun başında da sendika bürokrasisinin burada oynadığı uğursuz rol var. Sendikacılar direnişimize sahip çıkmak, destek olmak yerine direnişi bitirme konusunda bizleri ikna etmeye çalıştılar. Ama ne olursa olsun biz işçiler de bu noktada zayıf davrandık. Bu durumun sorumlularından biri biz işçileriz, bunu da gözden kaçırmamak lazım. Petrokimya İşleri Birliği'nden arkadaşlar direniş tek kişi ile de olsa dahi yanımızda olacaklarını söylediler. Ama biz bu noktada işçiler olarak bitirme noktasında karar aldık. Sendika yönetimi, bizlere 10-15 gün sonra bir açıklama yapma, içeride örgütlenmeyi güçlendirme sözü verdi. Bu doğrultuda böylesi bir karar aldık.

- Son olarak neler söylemek istersiniz?

Bundan sonra fabrikada sendikanın bir adım atması mümkün değil. Hiç kimse işten atılanlara sahip çıkmayan, örgütlenme için emek harcamayan bir sendikaya güven duymaz. Bundan sonra biz de tabandan birleşik bir komite üzerinden mücadele etmeliyiz. Fabrikalardan işçiler olarak, en alttan en üste birliğimizi güçlendirmeliyiz. Sendikalar bizlerindir, yoksa o koltuklara çöreklenmiş olanların babasının çiftliği değildir. Bu yüzden sendika yöneticileri onaylamasa da işten atılan Petrol-İş üyesi işçiler olarak direniş kararı aldık.

Bizler tabandan örgütlenerek, sendikalarımızdaki bu mücadele kaçınlarını patronların yanına yollayıp buralara direnişçi, mücadeleciler işçileri getirmeliyiz. Bu bölgede yoğun sömürü ve buna karşı ciddi rahatsızlık var. Tüm işçilerin katılacağı, tabandan örgütlenmeler lazım.

Evet, sonu kötü olmakla beraber bu süreç hayatımda ilk defa direniş yaşayan biri olarak benim için de sendikal örgütlenmenin başında bulunan bizler için de bir ders oldu. Kimse durumu küçümsemesin, biz tüm olumsuzluklara rağmen sıradan işçiler olarak dostlarımızı da yanımıza alarak yaşanan haksızlıklara karşı bir şeyler yapmaya çalıştık. Herkesin bölgede mücadeleciler sendika olarak bildiği Petrol-İş'in gerçek tablosunu bir nebze ortaya çıkarmış olduk. Bir kez daha sendika bürokrasisi, patronu ve polisi ile devleti tanımış olduk. Biz işçilere düşen, deneyimlerimizi unutmamak, ders çıkarmaktır. Bundan sonra çalışacağımız işyerlerinde daha doğru biçimde örgütlenmeyi büyütmeliyiz.

Barış S

Sosyalistler için öncel bir hareket programı olarak barış sorunu ve onunla ilişkili olarak barış koşulları sorunu, evrensel bir ilgi görüyor. Sorunu, alışıl-gelen küçük-burjuva ulusal görüş açısından değil, ama gerçekten proleterce ve enternasyonalist açıdan ortaya koyma çabalarından ötürü *Berner Tagwacht*'a şükran borçluyuz. Barışı arzu eden Alman sosyal-demokratların, junker hükümetinin siyasetiyle ilişkiyi kesmelerine ait başyazı notu mükemmeldi. Yoldaş A.P.'nin, barış sorununu küçük-burjuva görüş açısından çözümlenmek için boşu-boşuna uğraşan "aciz laf cambazlarının kendini beğenmiş davranışları"na yönelttiği saldırı da mükemmeldi.

Bu sorunun sosyalistler tarafından nasıl sunulması gerektiğini görelim. Barış sloganı, ya belli barış koşullarıyla ilişkili olarak, ya da herhangi bir koşulla ilişkisi olmaksızın, belli bir tür barış için değil, ama genel olarak barış için savaşım olarak öne sürülebilir. İkinci durumda, açıkça görüldüğü gibi, slogan yalnızca sosyalist olmamakla kalmıyor, aynı zamanda içerik ve anlamdan da tüm olarak yoksun bulunuyor. İnsanların çoğu, kesinlikle, genel olarak barıştan yanadır; Kitchener, Joffre, Hindenburg ve Kanlı Nikola da bunlar arasındadır, çünkü *herbiri* savaşın sona ermesini istiyor. Ama güçlük şurada ki, herbirinin öne sürdüğü barış koşulları, emperyalist (yani öteki halkları ezici ve yağmalayıcı) ve "kendini" ulusunun yararına olan koşullar. Birbirine karşıt olan iki sınıfı, iki siyasal çizgiyi, en farklı şeyleri "birleştirici" bir formül yar-

dımıyla *uzlaştırma* amacını güden *değil*, ama yığınların, propaganda ve uyarma yoluyla, sosyalizmle kapitalizm (emperyalizm) arasındaki kapatılmaz farklılığı görebilmelerini sağlayacak sloganlar ortaya atılmalıdır.

Sözü sürdürüelim: Başka başka ülkelerin sosyalistleri, belli barış *esasları* üzerinde birleştirilebilirler mi? Eğer bu olursa, sözkonusu esaslar, kuşkusuz, bütün ulusların kendi kaderini tayin hakkının tanınmasını ve her türlü 'toprak ilhakı'nın, yani kendi kaderini tayin hakkını ihlal edici girişimlerin reddini de içermelidir. Ne var ki, eğer kendi kaderini tayin hakkını yalnızca bazı *uluslar* için kabul ederseniz, o zaman belli bazı ulusların *ayrıcılıklarını* savunuyorsunuz, yani siz bir ulusalcı ve emperyalistsiniz, sosyalist değilsiniz, demektir. Yok eğer bu hak *bütün* uluslar için tanınıyorsa, o zaman

örneğin yalnızca Belçika'yla yetinemezsiniz; hem Avrupa'daki (Britanya'da İrlandalılar, Nice'de İtalyanlar, Almanya'da Danimarkalılar, Rusya nüfusunun yüzde 57'si, vb.) hem *Avrupa'nın dışındaki* ulusları, yani bütün sömürgeleri, *bütün* ezilen halkları dikkate almanız gerekir. Yoldaş A. P. onları bize çok iyi anımsatmıştır. Britanya, Fransa ve Almanya'nın toplam nüfusu yüz elli milyon kadardır. Oysa onların baskı altında tuttuğu sömürgelerdeki toplam nüfus dört yüz milyonun üzerindedir. Emperyalist savaşın, yani kapitalistlerin çıkarı için girişilen savaşın özü, savaşın salt yeni ulusları ezme, sömürgeleri kesip-biçip yeme amacıyla yürütülüyor olmasında değil, ama onun yanısıra, dünya nüfusunun çoğunluğunu oluşturan halkları ezen ileri uluslarca girişilmiş bir savaş olmasındadır.

Belçika'ya elkonmasını haklı bulan

ya da bu duruma rıza gösteren Alman sosyal-demokratlar, sosyal-demokrat değildirler, gerçekte emperyalist ve ulusal-cıdır; çünkü Alman burjuvazisinin (ve bir ölçüde Alman işçilerin) Belçikalıları, Alsaslıları, Danimarkalıları, Polonyalıları, Afrikalı zencileri, vb. ezme "hakkını" savunmaktadırlar. Bunlar sosyalist değil, ama başka ulusları soymasına yardım ettikleri Alman burjuvazisinin *hizmetkarıdır*lar. *Yalnızca* Belçika'nın özgürlüğe kavuşturulmasını ve zararının karşılanmasını isteyen Belçikalı sosyalistler de, gerçekte, 15 milyonluk Kongo nüfusunu yağmalamayı sürdürecektir ve başka ülkelerde üstünlük ve ayrıcalıklar sağlayacak olan Belçika burjuvazisinin isteğini savunuyorlar. Belçika burjuvazisinin başka ülkelerdeki yatırımları üç milyar frank dolaylarındadır. Her türlü hile ve düzenbazlığa başvurarak, bu yatırımların sağladığı kârı güven altına almak, "yiğit Belçika"nın *gerçek* "ulusal çıkarı"dır. Bu, Rusya, Britanya, Fransa ve Japonya için daha da doğrudur.

Bu açıklamalardan çıkan sonuç şudur ki, eğer ulusların özgürlüğü isteği, belli bazı ülkelerin emperyalizmini ve ulusal-cılığını perdelemek için kullanılan sahte bir istek olmayacaksa, o zaman bu istek *bütün* halkları, *bütün* sömürgeleri kapsamalıdır. Ne var ki, *bütün* ileri ülkelerde bir dizi devrimlerin eşliğinde olmadıkça, böyle bir istek anlamsızdır. Ayrıca, başarılı bir *sosyalist* devrim yapılmadıkça bu istek gerçekleştirilemez.

Pasifizm ve Barış Şiari

Pasifizm ve soyut barış propagandası, işçi sınıfını yanıltmanın bir biçimidir. Kapitalizmde, özellikle de onun emperyalist aşamasında, savaşlar kaçınılmazdır. Öte yandan sosyal-demokratlar, devrimci savaşların, yani emperyalist savaşların değil, örneğin 1789-1871 döneminde ulusal baskının ortadan kaldırılması ve dağınık feodal devletler yerine ulusal kapitalist devletlerin ku-

rulması için, ya da burjuvaziyle savaşta muzaffer olan bir proletaryanın kazanımlarını savunmak için yapılan savaşların olumlu anlamını yadsıyamazlar.

Günümüzde, aynı zamanda kitleleri devrimci eylemlere çağırmayan barış propagandası ancak yanılsama yaratabilir, burjuvazinin insancılığına güvenmesini sağlayarak proletaryayı ancak bozabilir, proletaryayı ancak savaşın

ülkelerin gizli diplomasininin elinde bir alet haline getirebilir. Özellikle bir dizi devrim olmadan sözümona demokratik bir barışın olanaklı olduğu düşüncesi temelden yanlıştır.

**RSDİP Yurtdışı Seksiyonları
Konferansı Kararları'ndan... /
Mart 1915**

(V. İ. Lenin, *Seçme Eserler*, Cilt: 5, s.145-146, İnter Yayınları)

Sorunu

V. İ. Lenin

Bu sözler, gittikçe büyüyen halk yığınlarından gelen barış isteğine sosyalistler ilgisiz kalmalı anlamına mı yorulmalıdır? Asla! İşçilerin, sınıf bilinci taşıyan öncüsünün sloganları başka bir şeydir, yığınların kendiliğinden oluşan istekleri tamamen ayrı bir şey. Barış özlemi, "özgürlük" savaşı gibi, "ata topraklarının savunulması" gibi burjuva yalanlarına ve kapitalist sınıfın, halk kalabalığının aklını çelmek için uydurduğu benzer yalanlara karşı duyulan *düş kırıklığının* başlamakta olduğunu ortaya koyan çok önemli *belirtilerden* biridir. Sosyalistler bu belirtiye çok dikkat etmelidirler. Yığınların barış arzusundan

yararlanmak için her çaba gösterilmelidir. Peki, bu arzudan nasıl yararlanılacak? Barış *sloganını* kabullenmek ve yinelemek, "aciz (ve daha kötüsü çoğu zaman *ikiyüzlü*) laf cambazlarının kendini beğenmiş davranışları"nı teşvik edebilir; şimdiki hükümetlerin, bugünkü efendi sınıfların -bir devrimler dizisiyle derslerini "almaksızın" (ya da

tasfiye edilmeksizin)- demokrasi ve işçi sınıfı açısından doyurucu bir barış *yapabilecek* güçte oldukları boş hayaliyle halkı *aldatabilir*. Hiçbir şey, böyle bir aldatmadan daha tehlikeli değildir. Hiçbir şey işçileri bundan daha fazla aldatamaz; hiçbir şey işçilere, kapitalizmle sosyalizm arasındaki *derin* çelişkiler *olmadığı* yollu yanlış inancı bundan daha fazla aşılazamaz; kapitalist köleliği hiçbir şey, bu aldatmadan daha iyi *süsleyip-püsleyemez*. Hayır! Biz barış arzusunu, halkın barıştan beklediği yararın bir dizi devrimlere başvurmaksızın elde edilemeyeceğini yığınlara anlatmak için kullanmalıyız.

Savaşların sona erdirilmesi, uluslar arasında barış, yağmaya ve zora son verilmesi -bütün bunlar bizim idealimiz; ama bu ideal, doğrudan ve ivedi bir devrim çağrısının eşliği olmazsa, burjuva safsatıcıların yığınları ayartmasına yarar.

Böyle bir propaganda için ortam hazır; böyle bir propaganda için insanın gerekmediği tek şey, devrimci çalışmayı hem doğrudan doğruya (hatta ilgili makamlara bilgi aktarmaya varıncaya dek), hem dolaylı olarak önlemeye çalışan oportünistlerle, burjuvazinin dostlarıyla ilişkisini kesmektir.

Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı sloganı, kapitalizmin emperyalist aşmasıyla *ilgili olarak* da öne sürülmelidir. Biz, *statükodan* yana değiliz, büyük savaşlarda bir *kenarda durmak* gibi darkafalca bir ütopyaya da inanmıyoruz. Biz, emperyalizme, yani kapitalizme karşı

Savaşların sona erdirilmesi, uluslar arasında barış, yağmaya ve zora son verilmesi -bütün bunlar bizim idealimiz; ama bu ideal, doğrudan ve ivedi bir devrim çağrısının eşliği olmazsa, burjuva safsatıcıların yığınları ayartmasına yarar.

devrimci bir savaşım-dan yanayız. Emperyalizm, sömürgeleri yeniden bölüşmek ve uyguladıkları baskıyı arttırmak için başka ulusları ezen ulusların savaşımını içerir. Bugün, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı sorununun, *ezen* ulusların sosyalistlerinin tutumuna *bağlı* olması, bundan ötürüdür. *Ezen* ulusun (İngiltere, Fransa, Almanya,

Japonya, Rusya, Amerika Birleşik Devletleri, vb.) sosyalisti, ezilen ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını tanımıyor ve o hak uğruna savaşmıyorsa, gerçekte o bir sosyalist değil, bir şovenisttir.

Emperyalizme karşı içtenlikli ve tutarlı bir savaşımı, ulusal soruna (bugün) darkafalca değil, proleterce bir yaklaşımı ancak bu görüş sağlayabilir. Ulusların, ne türden olursa olsun baskı altında tutulmasıyla savaşma ilkesinin tutarlı biçimde uygulanmasını ancak bu görüş sağlayabilir. Bu görüş, ezen ulusların proleteryasıyla ezilen ulusların proleteryası arasındaki güvensizliği ortadan kaldırır; kapitalizm altında, genel olarak bütün küçük devletler için özgürlük türünden darkafalca bir ütopyadan farklı olarak, sosyalist devrim (yani tam ulusal eşitlik için başarılabilir tek rejim) için birleşik enternasyonal savaşımı hazırlar.

Halklara Barış

Sovyet Hükümeti **derhal tüm** savaşan halklara (yani aynı zamanda hem hükümetlerine, hem de işçi ve köylü kitlelerine), demokratik temelde derhal genel bir barış yapma, ayrıca derhal ateşkes (üç ay için de olsa) imzalama çağrısı yapmalıdır.

Demokratik bir barışın ana koşulu, ilhaklardan (gasp) vazgeçmektir; elbette, bütün devletlere yitirdiklerinin geri verilmesi gibi yanlış bir anlamda değil, bilakis biricik doğru anlamda, yani hem Avrupa'da, hem de sömürgelerde istisnasız **her** halkın, **ayrı** bir devlet mi kurmak, yoksa herhangi bir devlete ait olmak mı istediklerine kendilerinin karar verme özgürlüğü ve olanağını elde etmeleri anlamında.

Fakat Sovyet hükümeti bu barış koşullarını önerdiğinde, kendisi derhal bunu yerine getirmeye girişmeli, yani bugün bizi hâlâ yükümlü kılan, Çar'ın imzaladığı ve Rus kapitalistlerine Türkiye'nin, Avusturya'nın vs. yağmalanmasını vaat eden gizli anlaşmaları açıklamalı ve feshetmelidir. Ayrıca Ukraynalıların ve Finlandiyalıların koşullarını derhal yerine getirmekle, Rusya'daki bütün yabancı kavimler gibi onlar için de, ayrılma özgürlüğü de dahil tam özgürlük sağlamak, aynı ilkeyi **tüm** Ermenistan'a uygulamak, Ermenistan'ı ve işgal ettiğimiz Türk topraklarını vs. terk etmeyi üstlenmekle yükümlüyük.

Kapitalistler bu barış koşullarını iyilikle kabul etmeyeceklerdir, fakat bu koşullar bütün halklarda öyle büyük bir

sempati yaratacak, dünya çapında tarihi öneme sahip öyle muazzam bir coşku patlamasına neden olacak, bu yağmacı savaşın uzaması üzerine öylesine genel bir öfke yaratacaktır ki, büyük ihtimalle, derhal bir ateşkesle varıp, barış görüşmelerine başlamak için onay elde edeceğiz. Çünkü savaşa karşı işçi devrimi her yerde durdurulmaz biçimde geliyor ve bu devrimi ilerletecek olan (**bütün** emperyalist hükümetlerin, bu arada Kerenski hükümetinin de çoktan bu yana işçi ve köylüleri kandırdıkları) barışa dair laflar değil, sadece kapitalistlerden kopmak ve barış önermektir.

En ihtimal dışı şey gerçekleşecek olursa, yani savaşan devletlerden hiçbirini ateşkesle bile yanaşmazsa, o zaman bizim açımızdan savaş gerçekten dayatılan, gerçekten haklı bir savunma savaşı olacaktır. Proletarya ve yoksul köylülüğün bunu anlayacak olması, kendi başına bu bile, Rusya'yı askerî açıdan da, özellikle halkı yağmalayan kapitalistlerden koptuktan sonra, daha güçlü kılacaktır. O zaman bizim açımızdan savaşın sadece sözde değil, gerçekte, bütün ülkelerin ezilen sınıflarıyla ittifak halinde, bütün dünyanın ezilen halklarıyla ittifak halinde yürüttüğümüz bir savaş olacağından söz bile etmiyoruz.

(...)

Devrimin Görevleri makalesinden...

/ 22 Ekim 1917

(V. İ. Lenin, *Seçme Eserler*, Cilt: 6, s252-253, İnter Yayınları)

Bizim partimizin, yani Merkez Yönetim Kurulu çevresinde toplanan Rus sosyal-demokratların benimsediği görüş budur. Proletaryaya, “başka ulusları ezen hiçbir ulusun özgür olamayacağı”ni öğretirken Marx’ın benimsediği görüş de buydu. Marx, İrlanda’nın Britanya’dan ayrılmasını, bu düşünceyle istemişti. Bunu, yalnızca İrlandalı işçilerin değil, özellikle *Britanyalı* işçilerin özgürlük hareketinin yararına görüyordu.

Eğer Britanya sosyalistleri, İrlanda’nın ayrılma hakkını yüce saymaz ve tanımlarsa, Fransızlar İtalyan Nice’i için, Almanlar Alsace-ve Polonya için, Ruslar Polonya, Finlandiya, Ukrayna, vb. için ve Polonyalılar Ukrayna için aynı şeyi yapmazlarsa, eğer bütün “büyük” devletlerin, yani büyük soyguncu devletlerin sosyalistleri, sömürgelerin bu hakkını yüce saymazlar, desteklemezlerse, bu, gerçekte sosyalist değil, yalnızca emperyalist oldukları içindir. Kendileri, ezen uluslara mensup olan ve ezilen ulusların “kendi kaderlerini tayin hakkı” için *savaşmayan* kişilerin sosyalist bir siyaset izleyebilecekleri hayalini beslemek gülünçtür.

Sosyalistler, ikiye bölünmüş laf cambazlarının, demokratik bir barış olasılığı üzerine söz ve vaatlerle halkı aldatmalarına fırsat vermemeli, her ülkede o *ülke* hükümetine karşı devrimci bir savaşım dizisi verilmedikçe, demokratik barışa uzaktan-yakından benzer bir sonuca varma olasılığı bulunmadığını yığınlara anlatmalıdırlar. Sosyalistler, burjuva siyaset adamlarının, ulusların özgürlüğü üzerine söylevler vererek insanları aldatmalarına fırsat vermemeli, *ezen* ulusların halk yığınlarına, öteki ulusların ezilmesine yardım ettikleri ve o ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını, yani ayrılma özgürlüğünü tanıyıp yüce tutmadıkları sürece, kendilerinin özgürlüğe kavuşmayı beklememeleri gerektiğini anlatmalıdırlar. Barış sorunuyla ulusal sorunda, emperyalist siyasetten farklı olarak, bütün ülkelerde güdülecek sosyalist siyaset budur. Bu tutumun, birçok durumda, devlete ihaneti cezalandıran yasalarla uyumsuz olduğu, onlara karşı düştüğü doğrudur, ama ezen ulusların hemen hemen tüm sosyalistlerinin utanmazca ihanet ettikleri Basle kararıyla da uyumsuz olduğu, ona karşı düştüğü de doğrudur.

Seçim, sosyalizmle, Joffre’nin ve Hindenburg’un yaptığı yasalara boyun eğme arasındadır; devrimci savaşım emperyalizmle kölelik arasındadır. Orta yol yoktur. Proletaryaya en büyük zararı, “orta yol” siyasetinin ikiye bölünmüş (ya da duygusuz) mimarları veriyor.

Ağustos 1915

(Ulusal Sorun ve Ulusal Kurtuluş Savaşları, Sol Yay., 1. Baskı, s.222-228)

Barış Üzerine Kararname’den...

6-7 Kasım (24-25 Ekim) devriminin yarattığı ve İşçi, Asker ve Köylü Temsilcileri Sovyetlerine dayanan İşçi-Köylü Hükümeti, savaşa katılan tüm halklara ve hükümetlerine, adil bir demokratik barış üzerine görüşmelere derhal başlama önerisi yapar.

Savaşın bitkin düşürdüğü, acı çektiği, zulmettiği tüm savaşan ülkelerin işçi ve emekçi sınıflarının büyük çoğunluğunun hasretle beklediği ve Rus işçi ve köylülerinin Çarlık monarşisini yıktıktan sonra kararlılıkla ve ısrarla talep ettikleri adil ya da demokratik bir barış, Hükümetin düşüncesine göre ilhakların (yani yabancı bölgelerin gaspedilmesi, yabancı milliyetlerin zorla ilhak edilmesi) ve savaş tazminatlarının olmadığı derhal yapılacak bir barıştır.

Rusya Hükümeti savaşa katılan bütün halklara, derhal böyle bir barış yapmayı önerir ve en küçük bir gecikmeye meydan vermeden, böyle bir barışın bütün koşullarının, bütün ülkelerin ve bütün ulusların halk temsilcilerinin yetkili meclisleri tarafından kesin onaylanmasına kadar tüm tayin edici adımları atmaya hazır olduğunu açıklar.

Hükümet ilhak ya da yabancı toprakların gaspından, genelde demokrasinin, özelde emekçi sınıfların hukuk anlayışıyla uyum içinde, küçük ve güçsüz bir milliyetin, bu milliyetin bu yöndeki rıza

ve arzusunun açık ve gönüllü ifadesi olmadan güçlü ve büyük bir devlete dahledilmesini anlar; bu, ilhakin ne zaman olduğu, zorla ilhak edilen ya da bir devletin sınırları içinde zorla tutulan ulusun ne kadar gelişkin ya da geri olduğu, söz konusu ulusun Avrupa’da ya da denizötesi uzak ülkelerde bulunmasından bağımsızdır.

Eğer herhangi bir ulus zorla bir devletin sınırları içinde tutuluyorsa, bu ulusa, ifade ettiği isteklerinin tersine —bu isteğin basında, halk toplantılarında, partilerin kararlarında ve ulusal baskıya karşı isyan ve ayaklanmalarda ifadesini bulması önemli değildir— devlet olarak varoluşunun biçimi üzerine, ilhaki gerçekleştiren ya da genelde güçlü ulusun askeri birliklerinin tam olarak çekilmesinden sonra, en küçük bir baskı olmadan özgür bir seçimle karar verme hakkı verilmiyorsa, bu dahledilme bir ilhaktır, yani bir istila ve saldırıdır.

Hükümet, güçlü ve zengin ulusların ilhak ettikleri güçsüz milliyetleri kendi aralarında nasıl paylaşacaklarına karar vermek için bu savaşı sürdürmelerini, düşünülecek en büyük insanlık suçu olarak görür ve bu savaşı yukarıda sözü edilen, istisnasız bütün milliyetlere karşı aynı adil koşullarla sona erdirecek bir barışın koşullarını vakit geçirmeksizin imzalama kararlılığını resmen beyan

eder.

Aynı zamanda Hükümet, yukarıda sözü edilen barış koşullarını kesinlikle ultimatif koşullar olarak görmediğini, yani tüm diğer barış koşullarını da incelemeyi kabul ettiğini ve sadece, savaşan ülkelerden herhangi birinin barış koşullarını mümkün olduğunca çabuk ve tüm açıklığıyla, herhangi bir belirsizlik ve gizli diplomasiye yer vermeden ileri sürmelerinde ısrar ettiğini açıklar.

Hükümet gizli diplomasiyi kaldırır ve bütün görüşmeleri tamamen açık, tüm halkın önünde yürütmeye kararlı olduğunu açıklar. Hükümet, büyük toprak sahipleriyle kapitalistlerin hükümetinin Mart’tan (Şubat’tan) 7 Kasım (25 Ekim) 1917’ye kadar teyit ettiği ya da karar altına aldığı tüm gizli anlaşmaları derhal açıklamaya koyulacaktır. Çoğu durumda olduğu üzere, bu gizli anlaşmalar Rus toprak sahipleri ve kapitalistlerine üstünlük ve ayrıcalık sağlamayı, Büyük Rusların ilhaklarını muhafaza etmeyi ya da genişletmeyi amaçladığı ölçüde, bu gizli anlaşmaların tüm içeriği Hükümet tarafından mutlaka ve derhal geçersiz ilan edilecektir.

(...)

8 Kasım 1917

(V. İ. Lenin, Seçme Eserler, Cilt: 6, s. 411-412, İnter Yayınları)

Hong Kong'daki gelişmeler üzerine

A. Vedat Ceylan

Asya Pasifik'te dev bir finans merkezi ve dünya deniz ticaretinin en işlek liman kentinden biri olan Hong Kong'daki gelişmeler, 7,5 milyonluk bu mega kenti bir kez daha uluslararası gündemin önemli konularından biri haline getirdi.

Carrie Lam önderliğindeki Hong Kong yerel hükümetinin çıkardığı, Hong Kong'da suç işleyenlerin Çin'e iadesini öngören bir yasa tasarısı, zaman zaman iki milyona ulaştığı iddia edilen dev kitle protestolarına yol açtı. Yasanın geri çekilmesine rağmen gösteriler devam ediyor. Zira protestocular yasanın geri çekilmesini değil, iptal edilmesini talep ediyorlar. Bu amaçla göstericiler Hong Kong hava alanını işgal etti, uçuşları engellediler. Hükümeti istifaya çağırarak parlamento binasını ablukaya aldılar.

Öte taraftan da eş zamanlı olarak "USS Green Bay" ve "USS Lake Erie" adında iki ABD savaş gemisi Hong Kong limanına doğru yola çıktı. Çin, gemilerin Hong Kong limanına yanaşmasına izin vermedi. ABD başkanı Trump, Çin Devlet Başkanı'na göstericilerle görüşme çağrısı yaptı.

ABD ve batılı emperyalistlere göre, demokrasi için sokağa çıkan gruplara karşı güvenlik güçleri orantısız güç kullanıyor. Çin'e göre ise sokağa çıkanları ABD sadece kışkırtmakla kalmıyor, aynı zamanda örgütüyor. Çin ayrıca göstericileri terörist olmakla itham ediyor.

"İsyancılar"la görüşen ve geçmişte ABD'nin Musul, Bağdat ve Riyad elçiliklerinde çeşitli "görevlerde" de bulunmuş olan bir ABD diplomatının kişisel bilgi ve fotoğraflarının basına sızması/sızdırılması sonucu ABD Çin'i diplomatlarının hayatını tehlikeye atmakla suçladı. Çin ise ABD'yi komploculuk yapmak ve kriminal düşünmekle itham etti. Bu karşılıklı atışma ve suçlamalar eşliğinde Hong Kong'da bir taraftan ellerinde ABD ve İngiltere bayraklarıyla Çin'e karşı, diğer taraftan Çin'i destekleyen gösteriler, hız kesmiş olsa da devam ediyor.

Fakat öte tarafta Hong Kong, aynı zamanda zaman zaman büyük işçi grevleriyle ve kitle eylemleriyle de yankılandı. Zira bu dev finans merkezi, kendi içinde derin sınıf bölünmelerine ve sınıfsal eşitsizliklere de sahiptir. Büyük zenginliğine rağmen nüfusun yüzde 20'si yoksulluk sınırının altında yaşamaktadır. Dolayısıyla bu eksen üzerinde gündeme gelen talep

ve özelemler de emekçileri harekete geçirebilmektedir.

HONG KONG'DA GERÇEKTE NELER OLUYOR?

Bu sorunun yanıtı, konunun tarihsel arka planını özetlemeyi ihtiyaç haline getiriyor.

Britanya İmparatorluğu'nun Asya pazarlarında İngiliz sermayesinin çıkarlarını korumak amacıyla seferber olduğu 19. yüzyılın başlarında stratejik bir bölge olan Çin, İngiliz çıkarları önünde aşılması gereken bir engeldi.

Çin'de üretilen ve İngiliz pazarlarının büyük rağbet gördüğü mallardan biri olan çay, Çin'de üretiliyor ve Çin, İngiltere'ye büyük miktarlarda çay satıyordu. İngiliz şirketleri ise Çin pazarına istedikleri düzeyde giremiyordu. Bu durum, Britanya İmparatorluğu'nu rahatsız ediyor ve onu harekete geçmeye zorluyordu. Çin pazarlarına afyon sürmek atılan başlıca adımlardan biriydi. Bir başka İngiliz sömürgeci olan Hindistan'da ucuz emek gücüyle üretilen afyon, İngiltere tarafından ucuz olarak Çin pazarlarına sürülüyordu. Bağımlılık yaratan bir madde olan afyon, kısa sürede kendi pazarını büyütüyor ve Çin'de afyon bağımlılığı aşırı boyutlara ulaşmış bulunuyordu.

İngiltere ile ticarete ekonomik üstünlüğü kaybetmesinin yanı sıra afyon bağımlılığının ciddi bir toplumsal sorun haline gelmesiyle birlikte Çin, İngiliz afyon ticaretini kısıtlamak amacıyla önlemler almaya başlamıştı. Dahası afyon ticaretini yasakladı ve ülkeye giren afyona el koyarak yakmaya başladı. Bunun sonucu olarak 1833'te, Britanya'nın Asya kıtasındaki sömürgeci yayılmacılık sürecinde temel önemde bir rol oynayan afyon ticaretinden elde edilen kâr, belirgin biçimde düşmeye başladı.

Çin ve İngiltere arasında gerilen ticari ilişkiler, 1839 yılında Birinci Afyon Savaşı'nın patlak vermesiyle sonuçlandı. Savaştan yenilgiyle çıkan Çin, 1842'den itibaren kendi ticari çıkarları aleyhine hükümler içeren bir dizi anlaşmaya imza attı ve kendi pazarlarını hiçbir kısıtlama olmaksızın İngiliz şirketlerine açmaya zorlandı. 1842 Nanking Anlaşması'yla Çin'in vermek zorunda kaldığı ödünlere biri de Hong Kong'un yönetimini İngiltere'ye devretmek oldu.

İkinci Afyon Savaşı'ndan da yenilgiyle çıkan Çin, yenilenmiş "Nanjing Sözleşmesi" ile Kowloon yarımadasını, Stonecutters geçidini ve Island adalarını kaybetmesinin yanı sıra afyonun yeniden dolaşıma girmesini kabul etmek durumunda kaldı.

İngiltere tarafından sömürgeleştirilmesinin ardından Hong Kong'un kaderini belirleyen bir başka gelişme ise 1959'daki büyük Çin Devrimi oldu. Hong Kong üzerindeki etkileri karmaşık olan Çin Devrimi'ni 1960'da Kültür Devrimi izledi. Kültür Devrimi'nin Hong Kong üzerindeki etkisi sarsıcı oldu ve bu kendisini sömürgeciliğe karşı büyük kitle eylemleri biçiminde dışa vurdu. Bu hareketler en katı yöntemlerle bastırıldı.

İngiltere'nin 99 yıllığına kolonyal bir düzen içerisinde yönettiği Hong Kong 1997 yılında Çin'e devredildi. 1997'den bu yana 22 yıldır Hong Kong "bir devlet iki sistem" adı altında özerk bir statüyle yönetiliyor.

AYNI ZAMANDA EMPERYALİST KİŞKİRTMA

1997'den beri Çin Halk Cumhuriyeti'ne özerk statüsüyle bağlı olan Hong Kong'da bugün yaşananlar, Hong Kong ve Çin arasında cereyan etmekle birlikte emperyalist hegemonya kavgasını da kapsıyor. Nitekim Hong Kong'daki gelişmeler, özellikle de Çin'i ABD ve İngiltere ile bir kez daha karşı karşıya getirmiş durumda.

İngiltere Dışişleri Bakanı Jeremy Hunt, Çin'i 1984'te yayımlanan Çin-İngiliz Ortak Bildirgesi'ne uymamakla suçluyor ve Çin'in bunun sonuçlarına katlanacağı tehdidinde bulunarak "Hong Kong halkının arkasındayız ve uluslararası yükümlülüklerin yerine getirilmesini bekliyoruz" açıklaması yapıyor. Çin'in Londra Büyükelçisi Liu Xiaoming ise bu açıklama üzerine, "Bazıları Hong Kong'u hâlâ İngiliz yönetimi altında sanıyor" diyerek tepkisini göstermiş ve "Bay Hunt'a sormak istiyorum: İngiliz sömürge dönemindeki Hong Kong'da herhangi bir demokrasi var mıydı? Hong Kongluların protesto etme hakkı bile yoktu" demişti.

ABD ve diğer emperyalistler, Hong Kong'un geçmişte ve gelecekteki stratejik konumunu ve önemini gördükleri ve bildikleri gibi, Çin de bunu görüyor, bili-

yor ve adımlarını ona göre atıyor. Çin'den gelip Hong Kong'a yerleşen Çinli kapitalistler, yeni zenginler şu ana kadar Hong Kong'daki taşınmazların yüzde 60'ını satın almış bulunuyorlar. ABD'nin en büyük karın ağrısı da buradan kaynaklanıyor.

Hong Kong'daki gelişmelerin Çin'in ABD ile devam eden ticaret savaşları ve hegemonya kavgasına yeni bir ivme kazandıracığı muhakkaktır. ABD emperyalizmi ve müttefiklerinin bölgede Çin'i kuşatmayı ve mümkünse diz çöktürmeyi hedeflediği biliniyor. Hong Kong'da olan biteni de bu amaca vesile edeceği muhtemeldir. Zira Hong Kong da tıpkı Kuzey Kore, Güney Çin Denizi ve ticaret savaşları gibi uluslararası emperyalist güçlerin bir kavga alanı haline gelmiş durumdadır. Batılı emperyalistler de adayı kıta Çin'i'ne karşı bir mevzi ve bir sıçrama tahtası olarak kullanma peşindedirler.

Kendisi de emperyalist bir güç olan Çin, Hong Kong'da "bir devlet iki sistem" adı altında kurduğu ve kontrol ettiği baskı ve sömürü düzeni ile Hong Konglu işçi ve emekçilerin, en azından bir kısmını, ABD ve diğer emperyalist odakların kendi emellerine alet edebilmelerine açık hale getirmektedir. Buna rağmen, ABD ve İngiltere gibi emperyalist haydut devletlerin bayrakları ile yola çıkarak, işçi ve emekçiler lehine bir çözüm olamayacağını da belirtmek gerekiyor.

Daha yakın zamanda Libya, Irak ve benzeri yerlerde ABD bayrakları ile "demokrasi" arayanlar kendi ülkelerinde mülteci durumuna düşmekle kalmadılar, "daha iyi bir gelecek için" gemilerle çıktıkları ölüm yolculuklarında boğularak ölüyor ve ancak gazetelerde bir iki satırlık habere layık görülüyorlar. Hong Kong'da da emperyalist bayrakların gölgesinde elde edilecek "çözüm", yıkımla beraber çözümsüzlüğün ötesine geçemeyecektir.

Çünkü emperyalizmin, dolayısıyla "Günümüz kapitalizminin asalaklaşması ve çürümesinin aldığı bu korkunç ve yıkıcı boyutlar, 'Ya barbarlık içinde çöküş ya da sosyalizm' ikilemini her zamankinden daha yakıcı bir biçimde insanlığın önüne koymaktadır. Uluslararası proletarya önderliğinde zafere ulaştırılabilecek olan dünya devriminden başka hiçbir çözüm, insanlığı kapitalizmin barbarlığından, emperyalizmin baskı, sömürü ve köleliğinden, savaşların yıkım ve felaketlerinden kurtaramaz." (TKİP Programı)

“Gelişmiş 7” iflasın eşiğinde!

Kapitalizmin hegemonyasındaki dünya karanlık günlerden geçiyor. Yalnızca son haftaların haber başlıkları bile mevcut dünyanın bir kıyamete sürüklendiğine ilişkin birbirini takip eden verilerle yüklü. Tam da bu noktada toplanan dünyanın en “gelişmiş”, yani emperyalist çağın en güçlü 7 ülkesinin liderleri zirvesi, sistemin bu sonuca alternatif üretmek iddiasını tümünden yitirdiğinin ve kötü gidişatın devam edeceğinin ilanıydı.

2014’e kadar bileşeni olan Rusya’nın ve gittikçe zirve bileşeni aday olan Çin’in gölgesinde, ayrıca Ortadoğu gündemlerinin göz ardı edilemez temel başlık olduğu bir dönemde toplanan G7 zirvesinde emperyalist şefler, yarattıkları sorunların üstesinden gelme çabasından başka bir şey konuşamadılar. Genel olarak varılan noktaysa emperyalistler adına son durum verilerini daha derli toplu sunmak oldu. Bu yanı sıra Fransa’da gerçekleştirilen zirvenin en somut sonucu, emperyalistler payına yeni dönemin açmazlarının sürdüğünü göstermesidir.

Emperyalist-kapitalist sistem açmazlar içindedir ve gelinen yerde politika geliştirmekte zorlanmaktadır. G7’deki emperyalistlerin, toplandıkları masada yer almayan Rusya’yı ve Çin’i hesap etmek zorunda kalmaları, İran’ın bile bir basıncının olması şaşırtıcı değil. Zira artık emperyalistlerin altın çağı kapanıyor. Zirve esasen buna dair bir itiraf sunmasa da kapitalist dünyanın deyimiyle “atılan” davranılmadığını, emperyalist şeflerin temkinli bir denge dönemi kurmaya çalıştığını gösteriyor. Geçen yıl Trump’ın temsil ettiği Amerikan emperyalizminin ortak açıklamadan çekilmesiyle başlayan derin uyumsuzluk sürerken denge kuramıyorlar.

Zirvenin sonunda açıklanan, ticaret savaşları konusunda Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Örgütü’nü (OECD) baz alan ve ona misyon yükleyen mantığın altında da bu var. Ticaret savaşlarının gittiği uçurumun farkında olan Avrupalı emperyalistler zaten zirve öncesi açıklamalarla bu konuda bir kararın çıkış sinyali vermişlerdi. ABD ile karşılıklı kozların paylaşıldığı bu kirli pazarlık masasından böyle bir “uzlaşma” görüntüsü çıktıysa bu konuda Trump’ın başka tavizler kazandığı öngörülebilir. Ortak bir taktik ve tutum geliştiremedikleri için yüzeysel bir mesajla görüntüyü kurtarma peşinde olan emperyalistler sanki tarihsel görevi

bu değilmiş gibi OECD’yi işaret etti.

Burada sistemin araçlarının da iflas etmeye başladığı görülüyor. Ne kurumları ne de politikaları başarılı olabilenler, şimdi yeni icat edilmiş gibi eski kurumları canlandırmaktan, yeni misyon adıyla revize etmekten bahsediyorlar. Fakat emperyalistler arası kızışan pazar kavgasında vergiler üzerinden ortaya çıkan karşılıklı saldırganlıklar OECD eliyle aşılamaz. Sonuçta OECD’nin gelecek yıl içerisinde uluslararası vergi hususunda çözüm bulacağına dair temenni ya içi boş bir hayal ya da görüntüde bir uzlaşma yalanıdır. Daha zirve sürerken Trump’ın açıkladığı Çin’in vergi dilimlerini yükseltme adımı bu anlaşmanın kofluğunu göstermiştir. Trump’ın attığı bu adım zirve öncesi açıklamalara bir yanıtı ve Amerikan emperyalizminin sürece dair tavrını gösteriyordu. Daha agesifleşme hedefi olan ABD her ne kadar suni bir geri pozisyona kaydıysa da bunda G7’nin kapalı kapılar ardındaki kirli planları etkili olmuştur. Sonuçta 7’li zirvenin ABD üzerinde de basıncı yarattığı görülüyor. Trump’ın ilk gün ve son gün arasındaki tavrı bu açıdan kişisel bir tutarsızlık değil, kendi burjuvazisinin yönelimi ve genel emperyalistlerin tutumu arasındaki uzlaşma sonucudur. İran görüşmesi de bu noktadaki diğer bir veridir. İran’la tek taraflı anlaşmadan çekilen ABD zirve sonunda tekrar görüşmelerin başlayacağını açıkladı.

Fransa burjuvazisi ise G7’ye ev sahipliğinin “hakkını” vererek zirvenin politik belirleyiciliğini üstlendi. Macron’un İran buluşmasını G7’ye denk getirmesi tesadüf değil. Amerikan emperyalizmi karşısında Ortadoğu üzerine söz söyleme niyetini açık eden Fransız burjuvazisi, Libya konusunda olduğu gibi, yansıyan açıklamalara göre İran için de istediğini aldı. Trump’ın son gün İran’la anlaşma için görüşülebileceğini açıklaması, İran’da rejim değişikliğini istemediklerini sözde de olsa ifade etmesi bu anlaşmanın ilk yansımasıdır. Sonuçta son süreçte İran karşıtı ambargo ve tehdidi tırmandıran emperyalistlerin hamleleri bu noktadan dahi uzak kalma yönündeydi. Diğer yandan el konulan tankerler ve düşürülen İHA üzerinden gelişen refleksler vardı. Böyle bir dönemde İran üzerinde baskının artırılmasını isteyen ABD karşısında Fransa öncülüğünde bir karşıtlık çıktığı görülüyor.

İngiltere’de Brexit sonrası döne-

min yeni başbakanı zirve görüntüleriyle Trumpvari bir mesaj peşindeydi. Macron karşısında ayak uzatan Boris Johnson esasında Trump gibi bir politik düzlemin eseri. Bu yanı sıra İngiltere’nin yeni dönem sermaye temsilcileri de yaklaşımlarını ortaya koymuş oldular. Emperyalistler, metropollerindeki tedirginliği, şov yapan, yalana dayalı siyaset yürüten şarlatanların temsil ettiği baskı mekanizmaları ve yönetim taktikleri ile geçiştirmeye çalışıyorlar. Avrupa ordusu ve polisi adımlarını atanlar, dolaylı işgal ve saldırganlıklarıyla ezilen halkların katilleri olanlar, zirvede ikiyüzlülükte sınır tanımayarak, “Libya’da kalıcı ateşkesi desteklediği” iddiasıyla Birleşmiş Milletler (BM) ve Afrika Birliği üzerinden sürece yön vermeye çalışıyorlar. G7 ülkelerinde de sıkça tanık olduğumuz polis terörünü görmezden gelen bu ikiyüzlü çete, bildirgesinde, “G7, 1984’te imzalanan Çin-İngiltere Ortak Deklarasyonu’nun önemini ifade ediyor ve şiddetten vazgeçilmesi çağrısında bulunuyor” diyor. Aslında bu mesajlar hukuk önünde masum ancak gerçek yaşamda bir tehdit ve tutumu ifade ediyor. Zira emperyalistlerin asıl mesajı, kendileri dünyanın dört bir yanında emperyalist çıkarlar pahasına her türlü savaş ve baskıyı uygularken, emperyalizmin aleyhine olanlara karşı tutum geliştirmektir.

G7’nin yüzünü şekillendiren bu isimler ve zirveden çıkan kararlar ışığında gelişmişlik konusunda herhangi bir iddia ya da pratik görülmezken, karşımızda duran, iflasın eşiğindeki bir sistemin zaman kazanma uğraşlarıdır. Emperyalistler artık en güçlü merkez ülkelerden başlayarak sıkışma içinde ve bunun en açık görüldüğü yerler de bu zirveler. Zira zirvelerde sistemin kusursuz işleyişine dayalı hedef büyütme cüreti gösteren tek bir ülke yok. Askeri ya da ticari savaş ve ambargo dışında kullanabilecekleri bir politikaları da yok. Bunun için zirveler dönüp dolaşıp aynı kısırlıkta tamamlanıyor.

SORUMLULUK İŞÇİ VE EMEKÇİLERDE, DEVRİMCİ ÖZNELERDE!

Elbette emperyalistlerden beklentisi olmayanlar için bu zirvelerden yansıyan, sadece kirli anlaşmaların su yüzüne vurmuş pisliğidir. Bu zirvelerin, dünya işçi sınıfına ve ezilen halklarına daha fazla

baskı ve sömürü getirmek, dünyanın yok oluşunu doğa talanıyla hızlandırmak dışında bir karar alamayacağını biliyoruz. Burada bu verilerin sıralanmasının asıl amacı emperyalist sistemin “gücünü” tanımlamaktır. En gelişmişleri iflas eşiğinde olan bir sistemin temsilcileri insanlığa ne vaat edebilir ki? Burada bir örnek olarak G7 gündemlerinden Amazon yangınlarına bakılması konuyu daha net yansıtabilir. Brezilya’daki Amazon Ormanları’nda Türkiye büyüklüğünde bir bölüm yandı ve yangın haftalardır söndürül(e)medi. Ve G7’de dünyanın ciğerleri denen bir alanındaki böylesi bir felaketle ilgili çıkan karar ise Brezilya hükümetine yangın söndürme çalışmaları için 22 milyon avro fon ayrılması şeklindeydi! Dünyanın en zengin 7 ülkesi, dilenciye verilen sadaka gibi bir rakamla sadece görüntüde bir şey yapan “büyük devlet” makyajı peşindedir. Küresel ısınma ve doğa talanının en önemli sorumlularını toplayan masadaki bu kararın başka bir izahı yoktur.

Maalesef burada sorumluluk bu yanı sıra sınıf ve kitle hareketlerindedir, öncülük iddiasındaki devrimci politik öznelerdedir. Somut olarak zirve sürecinden de görülebileceği gibi sistem kadar karşıtları da bugün zayıftır. Anti-emperyalist kamp adına zirve karşıtı eylemlilik de politik platform kadar sınırlı kaldı. Aylar öncesinden Sarı Yelekliler içerisinde bile çağrılar olmasına karşın ciddi bir örgütlenme ve eylemlilik gerçekleştirilemedi. Zirve karşıtı eylem, yapılanları teşhir eden protesto sınırında kaldı. Yine de Avrupa için tatil dönemi olan bir zaman diliminde birçok bölgeden gelişlerle binlerce kişinin katıldığı protestolar olması, polis terörüne karşın militan refleksler ortaya konması anlamlıdır. Ancak bu sistemin en zayıf haliyle karşımızda sallandığı bir zaman için yeterli olamaz.

Salt sistem karşıtlığı tanımını aşan, emperyalist-kapitalist dünyaya meydan okuyarak alternatif bir dünya örme iddiası bugün en yakıcı görevdir. Enternasyonalist bir mücadelenin ihtiyacı G7 üzerinden tekrar görünür hale gelmektedir. Sınıf ve emekçi kitle hareketi emperyalistlere huzur bırakmayan bir devrimci dinamizm yaratmadan, doğa tahribatına karşı direniş sınırlarını aşıp dünyayı kurtarma gücüne dönüşmeden, sosyalizmin ayakları yere basan bir alternatif olduğunu göstermeden, iflas eşiğine de gelse sistemin yıkılmasını beklemek gerçekçi değildir. Bugün bu zirvelerin eşitsizliğinin, sermaye tekellerinin ve savaş baronlarının merkezi karar ayakları arasında olduğu açıktır. Öyleyse bize düşen, bizzat bu zirvelerin fiziki kentlerini de içine alarak işçi sınıfının kavga bayrağını örgütlü bir şekilde yükseltmektir.

Emine Bulut, Tuğba Erkol, Merve Kotan, Şule Çet...

Yaşamak için sosyalizm!

Kadın cinayetlerine, geçtiğimiz günlerde Kırıkkale ve Konya'da yenileri eklendi. İki kadın, Emine Bulut ve Tuğba Erkol, çocuklarının gözleri önünde yakınları tarafından vahşi bir şekilde katledildiler.

Eski eşi tarafından bir kafede, çocuğunun yanında boğazı kesilerek öldürülen Emine Bulut'un "ölmek istemiyorum" çığılığı toplumun geniş kesimleri içinde büyük bir yankı yarattı. Aynı günlerde Konya'da Tuğba Erkol'un da boşanmak istediği eşi tarafından 3 çocuğunun gözleri önünde 20 bıçak darbesiyle katledilmesi öfkeyi daha da büyüttü.

Özellikle de Emine Bulut'un sosyal medyada yayılan görüntüleri, Özgecan Aslan'ın vahşi bir şekilde katledilmesi olayında olduğu gibi yeniden geniş kesimlerde tepkilere yol açtı. Pek çok kentte ağırlıklı olarak kadınlar tarafından eylemler gerçekleştirildi.

CİNAYETLERİN GERÇEK SORUMLUSU KİM?

Emine Bulut ve Tuğba Erkol'un katledilmesi karşısında tepkiler gelişmesine rağmen, 2018 yılında 440 kadın, 2019'un ilk altı ayında ise 245 kadın cinayetlerde yaşamını yitirdi. Bunlar sadece resmi rakamlar... Ülkemizde günde ortalama 3 kadın, kadın cinayetleri sonucu yaşamını yitirmeye devam ediyor ve bu sayı her geçen gün artıyor.

Sonu ölümle sonuçlanmasa bile, kadınlar üzerindeki şiddet artmaya devam ediyor. Evde, sokakta, işyerinde, yani toplumsal yaşamın her alanında kadınlar başta yakınlarından olmak üzere şiddetin her biçimiyle karşı karşıya kalıyorlar. Aynı şekilde çocuklara dönük cinsel istismar da ürkütücü şekilde yaşanmaya devam ediyor.

Emine Bulut'un katledilmesi, iktidar

sözcüleri ve yandaş basın tarafından münferit bir olay ve gözü dönmüş cani bir eşi icraatı olarak yansıtılmasına rağmen, bu cinayetin tek asli sorumlusu eski eşi Fedai Varan değildir. Kadına şiddeti ve cinayetleri yaygınlaştıran, dahası resmen teşvik eden, kadınlar üzerinde çifte baskı ve sömürüye dayanan kapitalist düzenin 17 yıldır vurucu gücü olan AKP iktidarının bizzat uyguladığı politikalar ve yarattığı atmosferdir.

AKP'nin iş başında olduğu süre zarfında bizzat devlet politikası olarak kadınlar her türlü baskı ile karşı karşıya kalmış, kadın-erkek eşitsizliği daha da arttırılmış, din istismarına dayanarak Diyanet kurumu üzerinden kadını aşağılayan söylem ve tutumlar toplumun geniş kesimlerine empoze edilmiş, yasalarla kadınlar kısıtlanarak alınmak istenmiştir.

Kadının haklarını değil, aileyi koruma-

yı esas alan anlayışla kadınların bugüne kadar kazanılmış haklarına saldırılar gerçekleştirilmiş, uluslararası sözleşmeler hiçe sayılmış, son olarak "nafaka kanununda" yapılması planlanan değişiklikte olduğu gibi, aileyi korumak adına kadınların hakları hedef tahtasına çakılmıştır.

YAŞAMAK İÇİN SOSYALİZM!

İşçi Emekçi Kadın Komisyonları'nın son yıllarda öne çıkardığı "Yaşamak için sosyalizm" şiarı, her geçen gün daha fazla hissedilen bir zorunluluğu ifade etmektedir. Temel toplumsal bir sorun olan kadın sorununun çözümü için, kadınların eşitliği ve özgürlüğü için, sorunların temel kaynağı olan kapitalist düzenin yerle bir edilmesi şarttır. Geline aşamada, kadın cinayetlerinin toplumsal bir sorun olarak her geçen gün arttığı bir

atmosferde, "yaşam hakkı" için yeni bir toplumsal düzen, yani sosyalizm, hayati bir ihtiyaç haline gelmiştir. Dolayısıyla bugün AKP eliyle yürütülen kadın politikalarına, kadın cinayetlerine, şiddete ve her alanda kadın erkek eşitsizliğine karşı çıkmak ve bu mücadeleyi sosyalizm hedefine bağlayarak yükseltmek büyük bir önem taşımaktadır.

Gerici-faşist iktidarın Diyanet eliyle yaydığı gerici söylemlere, kadınları sistematik olarak aşağılayan nefret diline, kadın-erkek eşitsizliğini tırmandıran uygulamalarına karşı çıkmanın yanı sıra, güncel olarak kadınların kazanılmış haklarına dönük hukuki saldırılara (nafaka kanunu vb.), kadına yönelik şiddet karşısında devlet kurumlarının yükümlülüklerini arttıran ve uluslararası bir nitelik taşıyan İstanbul Sözleşmesi'nin yok sayılmasına karşı da mücadeleyi büyütme gerekmektedir.

Kadına yönelik şiddet ve onun ağırlaştırılmış biçimi olan kadın cinayetleri, saldırının bizzat hedefinde olan kadınların olduğu kadar, tüm işçi ve emekçilerin sorunudur. Zira, boyutlanan bu sorun karşısında tepkisiz kalmak, toplum ve işçi emekçiler için ağır bir çürüme ve yozlaşma anlamına gelir. Dolayısıyla bu sorun işçi ve emekçi erkeklerin de sorunudur aynı zamanda. Ve mücadele de kadınıyla-erkeğiyle birleşik olarak verilmek zorundadır.

DGB ve DLB'den kadın cinayetlerine karşı eylem

Devrimci Gençlik Birliği (DGB) ve Devrimci Liseliler Birliği (DLB), 26 Ağustos'ta Ankara'da yaptığı eylemle kadın cinayetlerine dikkat çekti.

Kızılay AVM önünde saat 17.00'de başlayan eylem, 18.00'de sona erdi. Eylem AVM önündeki kitle tarafından ilgi ve destekle karşılandı. Eylem sonlandı-

rılırken, ajitasyon çekildi.

Ajitasyonda "Ben Emine Bulut, eski eşim tarafından katledildim. Failim serbest kalacak biliyorum" ve "Ben Tuba Erkol, eşim tarafından katledildim. Beni düzen katletti" sözlerine yer verildi. Eylem bitirilirken, ozalit ve dövizler AVM duvarına asıldı.

Kayyım darbesiyle kadın hak ve özgürlükleri yine hedefte...

Kayyımlara, baskı ve zorbalığa karşı mücadeleye!

Diyarbakır, Mardin ve Van büyükşehir belediye eş başkanlarının ikinci kayyım darbesiyle görevlerinden alınmaları, dinci-faşist AKP-MHP koalisyonunun son icraatı oldu. Bu zorbalık çeşitli tepkilerle protesto edilirken, Kürt halkı bu saldırıya sokakta yanıt veriyor, direniyor. Özellikle kadınlar bu direnişlerde öne çıkıyorlar. Yerlerde sürüklenen, işkenceyle gözaltına alınan kadını erkeğiyle, genci yaşlılarıyla Kürt halkı kayyım darbesine baş eğmiyor.

Bilindiği gibi daha önce de Kürt illerindeki belediyelere kayyım atanmıştı. Dolayısıyla başta Kürt halkı olmak üzere ilerici muhalif güçler kayyımın icraatlarını bilmekte, kayyımların neden olduğu kıyımın farkındadırlar. Ayrıca kayyımlar yolsuzlukların, rantın, yağmanın yasal kılıfı olarak kullanılmış, emekçilerden toplanan vergilerden oluşan belediye kaynakları AKP iktidarının lüksüne harcanmıştır.

Bununla birlikte kayyımlar özellikle kadın hak ve özgürlükleri alanına yönelik saldırıları ile hatırlanmaktadır. 11 Eylül 2016'dan sonra 86 DBP'li belediyeye kayyım atanmış, 34 kadın belediye eş başkanı tutuklanmıştı. Kayyum atanmış illerde bulunan 52 kadın kurumunun faaliyetleri durdurulmuş, Kadın Politikaları Daire Başkanlığı, kadın müdürlükleri ve kadın sığınma evleri kapatılmıştı. Kapatılan kurumların tüm olanakları başkan yardımcılığını Tayyip Erdoğan'ın kızı Sümeyye Erdoğan'ın yürüttüğü KADEM'e (Kadın ve Demokrasi Derneği) ve iktidara yakınlığıyla bilinen çeşitli kadın derneklerine devredilmişti.

Bu merkezlerde kadın çalışmaları yürüten kadınların yüzde 80'i ilk kayyım darbesi sonrasında işsiz bırakıldı, işten atılmayanlar ilgisiz ve uzak birimlere sürüldüler. Belediyelerin farklı birimlerindeki kadın çalışanlara şiddet arttı ve buna karşı çıkan kadın çalışanlar işten çıkarılma ile tehdit edildiler. Kadınları ekonomik olarak güçlendirmek için mesleki kursların yanı sıra pek çok ilde açılan kadın emeği pazarları, kadın ve çocuklara özel sağlık merkezleri, çamaşırhaneler, kreşler, kadınlar için spor salonları, hobi kursları kapatıldı. Örneğin kayyım atanmış Akdeniz Belediyesi'ndeki sığınmaevleri piknik alanına çevrildi, İŞTAR Kadın Danışma Merkezi kapatıldı, Ka-

dın Emeğini Değerlendirme Pazarı'na el konuldu. Van Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı "Alo Şiddet Hattı" yok edildi. Muradiye Belediyesi'nin kreş, klinik ve kadın aşevi çalışmaları durduruldu. Diyarbakır Silvan Belediyesi Meya Kadın Merkezi "Aile Destek Merkezi"ne dönüştürüldü. Diyarbakır Büyükşehir Belediyesi tarafından inşa edilen Kız Öğrenci Yurdu polis misafirhanesine çevrildi. Batman'da kadın spor kompleksi kapatıldı.

Kayyım öncesinde belediyelerin imzaladığı toplu sözleşmelerde kadınlar lehine maddeler yer alıyordu. 8 Mart kadın çalışanlar için idari tatil günü yapılmıştı. Belediye personelinden eşine şiddet uygulayan ve kız çocuklarını okutmayanlara

müeyyideler getirilmişti. Kayyımlar eliyle sendikalı işçiler de kıyım uğradı, kalkanlar yandaş sendikalara geçmeye zorlandılar. TİS kazanımları bu şekilde boşa çıkarıldı.

Öte yandan Mardin Belediyesi'ne atanan kayyım tarafından göreve getirilen Kent A.Ş. Müdürü hakkında, kadın çalışanlara cinsel taciz ve fuhuş karşılığı iş vaadi suçlamasıyla dava açılmış olması gerçeği, kadın emekçilerin karşı karşıya kaldığı saldırıların olduğu boyutlara işaret etmektedir.

Bu icraatlardan anlaşıldığı gibi kayyım üzerinden yansıyan devlet aklı, kadın hak ve özgürlüklerinin genişletilmesinden ciddi rahatsızlık duymaktadır. Kadınların siyasete eşit koşullarda katılımını amaçlayan politikalar hedef alınmakta, somut önlemler yok edilmektedir.

İkinci kayyım darbesiyle bir kez daha Kürt kadın hareketinin politikaları şahsında kadın hak ve özgürlükler alanı hedef tahtasındadır. Bu yanı sıra dinci-faşist iktidarın kayyım darbesi aynı zamanda kadın hak ve özgürlüklerine yönelik bir dizi gerici saldırının parçasıdır. Emek sömürsünü derinleştiren, gericiyi arttıran iktidarın saldırılarının son halkası olan kayyımlara karşı ses çıkarmak, hak ve özgürlükler alanını dışı dış mücadeleye ile korumak ve genişletmek görevi işçi ve emekçi kadınları beklemektedir.

Emine Bulut'un çığlığı birçok kentte yankılandı: Ölmek istemiyoruz!

Kırıkkale'de eski eşi Emine Bulut'u katleden Fedai Varan için savcılık "canavarca hisle tasarlayarak öldürme" suçundan ağırlaştırılmış müebbet hapis istese de Bulut'un "Ölmek istemiyorum!" çığlığı onlarca kentte sokağa çıkan kadınların eyleminde yankılandı.

23 Ağustos'ta İstanbul, Ankara, İzmir, Trabzon, Mersin, Artvin'de yapılan eylemlerde kadın cinayetleri ve dinci-gerici AKP iktidarının kadına yönelik şiddetin önünü açan uygulamaları pro-

testo edildi. Eylemlerde "Emine Bulut'u öldüren düzen artık yerle bir olacaktır. Sözlerimizi yasamız ile birleştirip, öfkemizi mücadeleye dönüştüreceğiz" vurgusu öne çıktı.

24 Ağustos'ta ise Kayseri Meydanı'nda yapılan eylemde; "Vahşice işlenmiş bu cinayeti lanetliyoruz. Hep söylediğimiz gibi bu cinayet münferit değil, ataerkil sistemin gerçekleştirdiği sistematik kadın katliamlarının olağan hale getirilmiş bir parçasıdır" denildi.

24 Ağustos'ta ise binlerce kadın Emine Bulut'un çığlığını Kadıköy'e taşıyarak İskele Meydanı'nda açıklamaya yaptıktan sonra Kadıköy sokaklarında yürüyüş gerçekleştirdi.

25 Ağustos'ta İstanbul Sancaktepe'de toplanan kadınlar basın açıklaması ve oturma eylemi gerçekleştirdi. Eylemde AKP iktidarının kadın cinayetlerinin önünü açan politikaları teşhir edilirken boşanma hakkını gasp etmeye dönük hazırlıkları protesto edildi.

Nafaka düzenlemesine dair Esenyalı'dan emekçi kadınların görüşleri

İstanbul'un Pendik ilçesi Esenyalı semtinde yaşayan emekçi kadınlardan nafaka düzenlemesine ilişkin görüşlerini aldık...

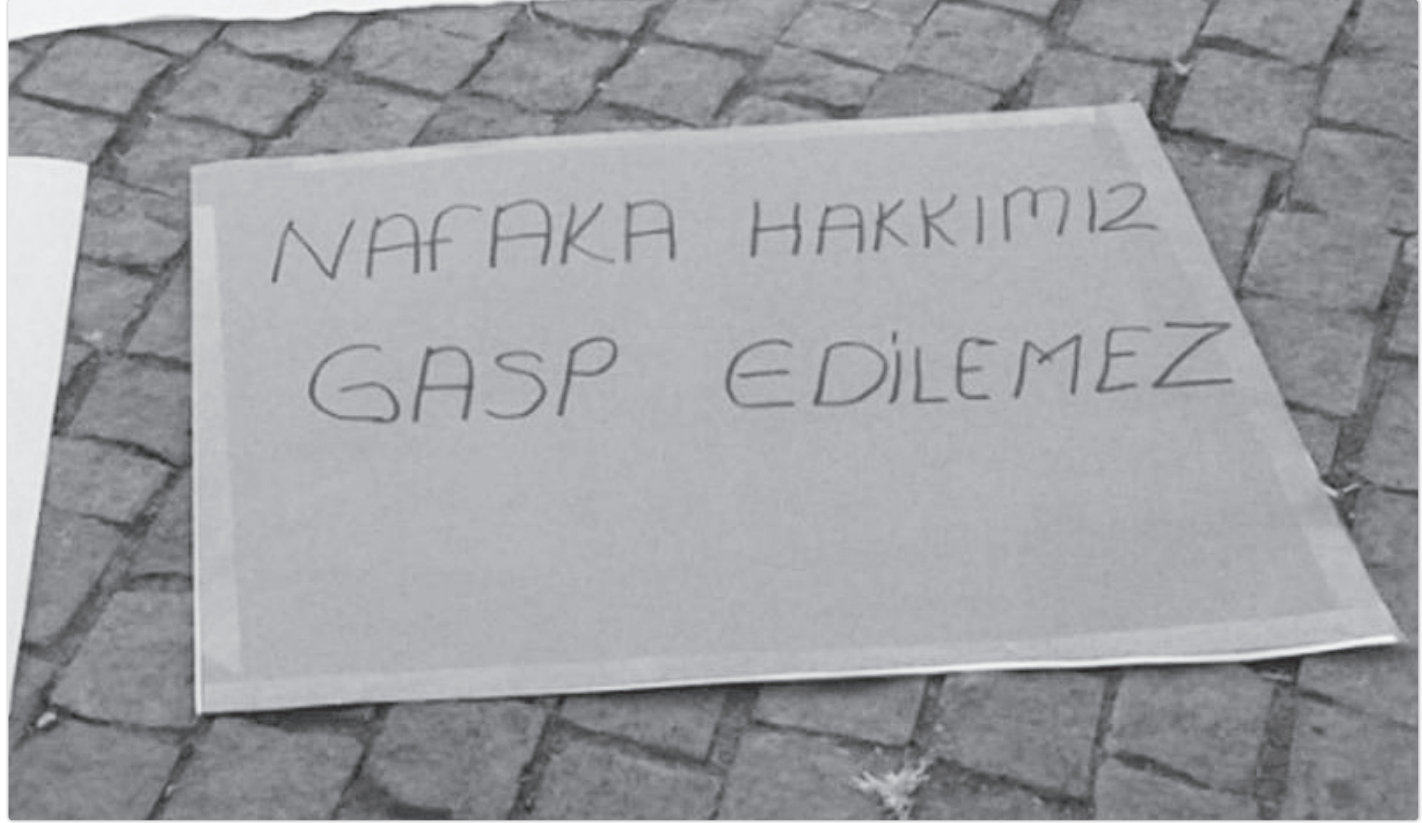
"KADINLAR YAŞAMASIN İSTİYORLAR"

Bu düzenlemeyle kısaca şunu demek istiyorlar: "Kadınlar yaşamasın!" Çocuğa bakan, ev işlerini yapan hep kadınlar oluyor. Kadınlar çok emek veriyor. Hep kendinden ödün veriyor. Aslında geçmişte de bu devirde de kadın olmak çok zor. Bu düzenlemede çocuklar için verilen iştirak nafakasının kaldırılma durumuna özellikle karşıyım. Evlilik boyunca çocuğun bakımı hep kadında kalıyor, bu nedenle kadın çalışmıyor. Bir de bu düzenleme devreye girerse daha fazla kadın "kötü yollar"a itilecek. İşsizlik zaten had safhada. Bu koşullar da kadını çaresiz bırakıyor ve kadınlar fuhuşa doğru sürükleniyor. Bu yasalar da bizlerde çaresizlik yaratıyor.

Sizlerle böylesi çaresiz kaldığım bir durumu paylaşmak istiyorum. 2002 senesinde Çerkezköy'de çorap ve iç giyim fabrikasında çalışıyordum. 23 yaşındaydım, evliydim ve eşimden sürekli şiddet görüyordum. Fabrikaya bir gün sağ gözüm, diğer gün sol gözüm, ertesi gün ikisi birden morarmış bir şekilde gidiyordum. Patron fark etmiş. Beni çağırıp durumumu sordu. Ben de ailemin destek olmadığını, verdiği maaşın da hesabını kendisinin bildiğini söyledim. Vicdan yapıp yardım etmek istedi, sığınma evlerine yönlendirdi. Çocuklarımı da aldım, sığınma evine gittik. Durumu anlattım. Çalışmayanlara iş bulmakta destek olduklarını, ben çalıştığım için ev bulana, yerleşene kadar 3,5 ay destek olabileceklerini söylediler.

Ertesi gün patron sığınma evini sorduğunda "Onlar 3,5 ay destek olabileceklerini söylediler. Siz benim maaşımı biraz daha düzeltseniz olmaz mı?" diye sordum. Patron da maaşımın yükseltilmesinin mümkün olmadığını söyledi ve dahası 3 ay sonra beni işten çıkardı. Kadın her alanda çaresizliğe itiliyor. Devlet de bu nafaka düzenlemesiyle aynısını yapıyor, kadınlar için koşulları ağırlaştırıyor.

Zorlu bir süreç olsa da boşandım fakat çocuklarım ortada kaldı. Devlet sorumluluk alsaydı, benim ve benim durumumda olan kadınlara güvence

sağlasaydı, ben bu durumu yaşamazdım. Benim çocuğum da zor koşullar nedeniyle küçük yaşta evlendi. Yaşadıklarımın benzerini yaşıyor.

Kullanmadığımız köprünün vergisini alan devlet, şiddet gören kadına sessiz kalıyor, sahip çıkmıyor, güvence sağlamıyor. Bizleri bu duruma getiriyor.

"EVLİLİKTE HİÇBİR HAKKIMIZ YOK KI BOŞANDIKTAN SONRA OLSUN?"

Hayat bizi öyle bir duruma getiriyor ki insan gibi yaşamaya yeten imkanlarımız yok, çünkü ihtiyaçlarımızın hepsi parayla satılıyor. Bu koşullar bizleri bozuyor. Emekçi bir ailede yaşayan bir anne olarak ben, bu koşullar yüzünden, "çocuklarımla aç kalmamak için ne yapabilirim" diye düşünmek ve bunun için çabalamaktan başka bir şey yapamaz hale geliyorum. Kendimi geliştirmem bu koşullar yüzünden engelleniyor. Çocuklarımla daha iyi yaşamayı yine aynı...

Maddi koşullar eşimin de ailemize daha olumsuz davranmasına yol açıyor. "Erkek", "aile reisi" olarak sorumluluğunu aldığı bizlerin ihtiyaçlarını karşılayamamak onda psikolojik sorunlara yol açıyor. Bu açmaz ve koşullara duyduğu öfke

gelip bize patlıyor. Oysa ki hepimiz aynı açlığı, aynı bastırılmışlığı, sıkıntıları yaşıyoruz. Eşimin yaşadıklarını anlıyorum fakat bu yoksulluk koşullarında da eşit olmadığımızı görüyorum. Bir kadın olarak daha da zor bir hayat yaşıyorum, şiddet görüyorum. İhtiyaçların sağlanmasına ortak olmam, çalışmam engelleniyor, çünkü bir hizmetçi gibi görülüyorum. Şiddete maruz kalabiliyorum. Evlilik kadının tabusunun satın alındığı bir durum. Evin içerisinde söz hakkım yok.

Şimdi bana soruyorsunuz nafakayla ilgili düzenleme hakkında neler söylemek istersin diye? Biz emekçi kadınların evde, evlilikte söz hakkı dahi yok ki boşandıktan sonra hakkımız olsun?

Yine kadınlara ve çocuklara zaten sınırlı verilen nafakanın kaldırılmasına dönük düzenlemeyi doğru bulmuyorum. Devlet yine haksızlık yapmaya devam ediyor.

"TOPLUM ÖLDÜ"

Kadına yönelik şiddet çok yaygın. Mesela Emine Bulut katliamıyla ilgili bir ayrıntı vardı. Katil adam beş ay boyunca elinde bıçakla geziyor ve kadını tehdit ediyor. Bir nevi öldüreceğini gösteriyor. Devlet bunun önlemini neden almıyor?

Orada bir kadın öldü. Geride kalan çocuğu da bir nevi hem gördüklerinden hem de göreceklelerinden, öldü. Orada bir toplum öldü. Ben böyle okuyorum aynı zamanda bu vahşeti.

Dediğim gibi, kadına yönelik şiddet çok yaygın, ölümler had safhada. Daha kötüsü olayın ağırlığı etkisini kaybediyor, unutuluyor. Gelişen duyarlılığın somut bir şeye dökülmesi lazım.

Ben çocuğumun özel durumu için başvuru yapıp, sosyal hizmetlerden faydalanmak istedim. Sosyal hizmetler yapacağı maddi yardım için bir sürü evrak istiyor, şart arıyor. Tek tek evlere gelip kontrol ediyor, uğraşılıyor.

Bu kadar çok ağır şiddet gören kadınları tespit etmesi, bulması destek sağlaması bu kadar mı zor peki? Devlet bunu tercih etmiyor.

Örneğin, nafaka meselesinde pek çok kadın anlaşmalı boşanıyor, böylelikle hakkı doğsa da nafaka almıyor. Bunu neden tercih eder, kadın? Tehditler aldığı için, üzerinde baskı kurulduğu için... Hakimler ise bu durumu kabul ediyor. Nafaka alma durumu yasal olarak açığa çıksa da kadınlar alamıyor. Alamadığında doğru düzgün bir yaptırımın uygulanması lazım. Maddi koşullarımızın düzelmesi gerekiyor, sorunlarımız için...

2019-2021 MESS Grup TİS süreci sözleşme taslağımız!

Krizin bedelini reddedelim! İnsanca çalışma ve yaşam koşulları için mücadeleye!

Yeni bir toplu sözleşme sürecine ekonomik kriz, büyüyen işsizlik, sefalet ve işçi sınıfımıza dönük kapsamlı saldırılar ve yeni sendikal ihanetler eşliğinde giriyoruz. Ekonomik krizi fırsat bilen patronlar karlarını arttırmak için çalışma koşullarındaki esnekleştirmeyi genişletirken, devlet kredi-teşvikleri, işsizlik Fonu'nun yağması, işten atmalar ve üretim duruşları ile karlılıklarını sürdürdü. İşçi sınıfının omuzlarına ise krizin tüm ekonomik yükleri bindirildi. İşsizlik toplumun en büyük korkusu haline geldi. Geçtiğimiz yıl boyunca TÜİK verilerine göre işsiz sayısı 1.2 milyon civarında artarak 4 milyon bantına geldi. Gerçek işsizlik rakamlarında ise durum daha vahimdir. Genişletilmiş işsizlik verileri ise 7.5 milyonu aşan bir işsiz sayısını gösteriyor.

Enflasyon canavarı ise ücretlerin eriyip gitmesinde büyük rol oynadı. 2017 yılında resmi enflasyon %11 iken günümüzde bu oran TÜİK'e yapılan operasyonlar, enflasyon hesaplama yöntemi ve enflasyon sepetine etkileri değiştirilerek ancak %20'lerde gösterilebiliyor. Gıda enflasyonu çeşitli araştırmalarda %60'larla ifade ediliyor. Elektrikten suya, telefondan doğalgaza, ulaşımdan temel tüketim maddelerine kadar her şeye fahiş oranlarda zamlar yapıldı. Vergi dilimleriyle maaşlarımızın un ufak edildiği yetmezmiş gibi hayatımıza yeni dolaylı-dolaysız vergiler sokuldu. Tüm fiyat artışlarına, işten çıkarmalara ve patronların kölelik dayatmalarına döviz kurundaki ani yükselişler dayanak gösterildi. Ancak döviz kurunun aşağıya yön çevirmesine rağmen fiyat artışları geri çekilmedi. Bu arada ise patronlar işçi ücretlerinin döviz olarak hesaplanması ancak lira olarak ödenmesinden dolayı döviz kurundaki yükseliş kârlılık oranlarını da krize rağmen yükseltti.

Patronlar tüm bunlarla beraber ettikleri karların yanı sıra hükümet ile omuz omuza vererek işçi sınıfına toplu sözleşmelerde yeni hak gaspları ve saldırılar gerçekleştiriyorlar. Tüpraş'ta ve kamuda imzalanan ihanet sözleşmeleri bunun en yakın örnekleridir. Tüpraş'ta YHK darbesiyle işçi sınıfının hakları gasp edilirken, 200 bin işçiyi kapsayan kamu sözleşmesinde ise yine sendikal ihanet işçi sınıfını sefaletle mahkum etti.

Metal işçisi arkadaşlar, Metal Fırtına'nın mirası olarak kurulan sendikamız TOMİS, işçi sınıfına yönelik saldırıların arttığı böylesine bir dönemde mirasına yakışır bir şekilde yaklaşan MESS Grup TİS sürecine hazırlanıyor.

Üyemiz olan ve çeşitli sendikalara üye olan metal işçileri ile yaptığımız çeşitli toplantılar, görüş alışverişleri, işçi arkadaşlarımızdan gelen öneriler, araştırmalar ve yaptığımız anket sonucunda taslak hazırlığımızı tamamlamış bulunuyoruz. Metal işçileri ile ortak bir çaba çerçevesinde hazırladığımız sözleşme taslağını açıklıyoruz.

Taslak çalışmamız metal işçisi ve üyelerimizin istek ve önerileri ile gerçekleşmiş olsa dahi hala tamamlanmış değildir. Taslağımızın tamamlanması için metal işçisinin ve işçi sınıfının onayına ihtiyacı vardır. Bu nedenlerdir ki kuruluşumuzdan beri, bir an bile ödün vermediğimiz "Söz, yetki, karar hakkı işçilere" ilkesine dayanarak taslağımızı işçi sınıfının onayına sunuyoruz. Sizlerden gelecek önerilerle metal işçisinin taslağına son halini vereceğiz.

Taslak çalışmamızda; işçi sınıfına ihanet içerisinde olan, ağalığın hakim olduğu sendikal anlayışlarda olmadığı biçimde, tamamen metal işçisinin ihtiyaçlarına yanıt olabilecek ölçüt baz alınmıştır. Ayrıca yaptığımız tartışmalar sonucunda taslağımızda geçen dönem bulunan ve çeşitli yasalara dayanan maddelerden arındırma kararı aldık. Bunun temel nedeni ise sürekli işçiler aleyhine göre değişen yasalara karşı işçilerin kazanılmış haklarını korumaktır.

Metal işçisinin kazanması için gereken kendi birliği ve sendika ayrımı gözetmeksizin ortak mücadelesidir. Talepleri veyahut sözleşme sürecini anlamlı kılabilecek olan metal işçisinin komiteleriyle, birlikleriyle vereceği mücadeledir. Metal işçisinin sendika ayrımı gözetmeden birliğine hizmet edecek tek sendikal anlayış

ise TOMİS'te mevcuttur. İşçi sınıfına ihanetin adının "sendika-sendikacılık" olduğu günümüzde siz değerli metal işçilerini, işçilerin kurup yönettiği ve metal işçisinin gerçek sendikası olan TOMİS ile birlikte mücadele ederek, birlikte davranarak taleplerimizi kazanmak için mücadeleye davet ediyoruz!

Tüm Otomotiv ve Metal İşçileri Sendikası (TOMİS) 2019-2021 sözleşme taslağı:

Bölüm - I

Sözleşmenin amacı

Bu Toplu İş Sözleşmesi'nin amacı, MESS Grup TİS kapsamındaki işyerlerinde çalışanların hak ve çıkarlarını yasal güvence altına almak, ve sağlıklı bir çalışma ortamı yaratılmasına yasal güvence oluşturmaktır.

Tarafların temsili

Sendikanın Temsili:

Sözleşmenin uygulanmasında sendikayı, fabrikalar arası koordinasyonda seçilmiş TİS komisyonu üyeleri ve sendika yönetimi ile fabrika temsilcileri temsil eder.

Bölüm - II

Sendikal konularla ilgili hükümler

Sendika aidatı:

Sendikaca belirlenen 2 saatlik ücret tutarındaki üyelik aidatını ve kanunen sendikaya ait olarak kesilmesi gerekli dayanışma aidatını işveren, sendikanın belirlediği banka hesabına ücretlerinin ödendiği günü takip eden 10 gün içinde yatırmak zorundadır. Ücretli izin, esnek çalışma vs. durumlarında sendika aidatını, işveren ödemekle yükümlüdür.

Ek madde: Sözleşmenin uyuşmazlıkla sonuçlanması veya greve gidilmesi durumunda sendikanın grevi sürdürdüğü ay veya aylar için işveren işçiden aidat keşintisi yapamaz.

Sendika temsilcilerinin atanması:

Sendika temsilcileri, 6356 sayılı Sendikalar ve Toplu İş Sözleşmesi Kanununa ek olarak sendika iç tüzüğüne uygun bir şekilde ve fabrika içerisinde işçiler arasında yapılan seçim sonucunda kazanan işçilerin, sendika yönetimi tarafından atanması ile belirlenir. Sendika iç tüzüğünde belirtilen temsilciyi geri çağırma ve değiştirme hakkı işçilerde saklı tutulur.

Sendika temsilcilerinin görevleri:

1. İşyerinde, iş bu sözleşmenin hükümlerinin taraflarca devamlılığını sağlamak.

2. Kanun dışı mobbing, işten atma vb. durumları önlemek.

3. Çalışma ortamının işçi sağlığı açısından güvenliğini temsilcinin dâhil olduğu bir komisyon ile denetlemek.

4. Çalışanların çalışma koşullarıyla ilgili şikâyetlerini dinlemek ve gereğini yapmak.

5. Sendika baş temsilcisi ve temsilcilerin, tüm çalışma saatleri içerisinde iş yerinde bulunma ve iş bu sözleşmenin hükümlerinin yerine getirilmesi için müdahale etme hakkı vardır.

6. İş yerlerinde sözleşmenin tüm hükümlerinin korunması ve sağlanması için sendika temsilcilerinin çalışma koşulları sendikal faaliyetlerine göre belirlenir.

Sendika üyelerinin teminatı:

Taraf sendika üyeleri, iş saatleri dışında veya iş saatleri içinde ilgili kanunlara ve bu Toplu İş Sözleşmesi'ne uygun olarak yapacakları sendikal faaliyetlerinden dolayı cezalandırılmaz, işten çıkarılmaz, farklı bir işleme tabi tutulamazlar.

Sendika temsilci odası:

Sendika temsilcilerinin toplanabilmesi, işyerine ait sendika kayıtlarının tutulması ve sendikal faaliyetin yürütülebilmesi için işverence işyerinde yeterli olabilecek bir oda tahsis edilir. Gerekli masa, sandalye, dolap, internet bağlantılı bilgisayar ve yazıcısı tahsis edilir. İşyeri temsilci odasına dâhili telefon santralinden bir telefon temin edilir ve bölge temsilciliği ve şubesi ile baş temsilci ve baş temsilci yardımcısının telefonla gö-

rüşmesi sağlanır.

İlan tahtası:

Sendikanın, üyelerine duyurması gereken duyurularını, dergi ve broşürlerini, afiş ve ilanlarını asabilmesini sağlayacak iş yeri içerisinde sendika temsilcilerinin uygun gördüğü yerlere gerekli pano vb. araçlar işveren tarafından sağlanır.

Çalışma süreleri

1. Haftalık 45 saat olarak yasada bulunan çalışma saatleri sözleşme kapsamındaki fabrikalarda haftalık 35 saat, günlük 7 saat olarak belirlenir.

2. Fabrikada yemek ve çay molaları saatleri isteği doğrultusunda fabrika temsilcileri ile birlikte belirlenir.

Fazla çalışmalar

1. Hafta içi fazla çalışma farkı % 150 olarak hesaplanır.

2. Fazla çalışmaya gelmeyen işçi hakkında herhangi bir işlem yapılamaz.

3. Yıllık en uzun fazla çalışma süresi 270 saati geçemez.

4. Fazla çalışmaya kalan işçilerin yemek ve yol ihtiyaçları işveren tarafından karşılanır.

5. Mesaiye kalan işçiye nitelikli yemek sağlanır.

6. Günde en fazla 2 saat fazla çalışma yapılabilir.

Ulusal bayram ve genel tatiller:

1. Resmi bayramların arife gününde tam gün tatil yapılır.

2. Resmi tatil ve bayramlarda işçilerin çalıştırılması kendi isteğine bağlıdır. Hiçbir şekilde çalışması hususunda baskı yapılamaz.

3. Resmi tatil ve bayramlarda fazla çalışma % 400 olarak hesaplanır.

4. İşçilerin hafta tatili kesintisiz 2 gün olarak Cumartesi ve Pazar günleri uygulanır.

Hafta tatilinde yapılan çalışmalar:

1. Hafta tatili günlerinde çalıştırılan işçilerin fazla çalışmaları %200 olarak hesaplanır.

2. Hafta sonu fazla çalışma süresi dinlenme süreleri içerisinde 7 saati geçemez.

Yıllık ücretli izinler

1. 1 ile 5 yıl arasında olanlara (5 yıl dâhil) 18 gün,

2. 6 ile 14 yıl arasında olanlara 24 gün,

3. 15 yıl veya daha fazla olanlara 28 gün yıllık ücretli izin verilmektedir.

4. Yıllık izinlere ek olarak 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde ücretli izin uygulaması tüm çalışanlar için uygulanır.

Kadın işçilerle ilgili hükümler:

1. Kadın işçiler, ağır ve tehlikeli işlerde çalıştırılmazlar.

2. İşveren, fabrikada kadın işçiler için emzirme odaları ve kreş odaları temin etmek zorundadır.

3. Kreş hakkının uygulanmadığı yerlerde, çocuk 6 yaşına gelene kadar, aylık ücretin net yarısı ücret, kadın işçinin ücretine ek olarak ödenir.

4. Hamile kadınlar için doğum öncesi 8 hafta, doğum sonrası 24 hafta ücretli izin verilir. Çoğul gebelik durumunda doğum öncesi ve sonrası için +2 hafta eklenir.

5. Kadının isteği durumunda doğum yapan kadına ücretli izin yanında, 6 aya kadar ücretsiz izin de ek olarak verilir. Ücretsiz izin isteyen kadın işçinin ücretsiz izin süresi boyunca sendika aidatı kesilmez.

6. Doğum sonrası, çocuğun yaşı 1 yaşına gelene kadar kadın işçi vardiyalı çalıştırılmaz.

7. Doğum yapan kadın için emzirme izni, çocuk 1 yaşına gelene kadar 2 saat olarak uygulanır.

8. Kadın işçilere regl izni kadın işçinin istediği tarih üzerinden ayda 1 gün ücretli izin olarak kullanılır.

Engelli çalışanların hakları:

1. Doğal afet vb. olaylarda işçileri uyaracak olan ışıklı ve sesli uyarı sistemlerinin tüm çalışma alanlarına koyulması sağlanır. Bu işin denetlenmesi işçi temsilcilerine verilir.

2. İşçi sağlığı ve güvenliği önlemleri için İSİG uzmanı ve işçi temsilcisinden oluşan bir komisyon kurulur.

3. Engelli işçiye fazla mesai yaptırma zorlanamaz.

4. İhtime engelli işçilerle iletişimin geliştirilmesi için işveren, ihtime engeli derslerinin verilmesini sağlar. Engelli işçilerin sorumluları için bu eğitim, zorunlu kılınır.

5. Engelli çalışanlar için engele uygun İSİG alanı oluşturulması sağlanır.

6. Engelli çalışan, işçi temsilcisi olursa tek vardiya gündüz çalıştırılır.

7. 3 Aralık Dünya Engelliler Günü, Engelli işçilere ücretli tatil uygulanır.

Kiralık ve esnek çalıştırma hükümleri

1. Her ne isimle olursa olsun ister İŞKUR, isterse de özel istihdam büroları üzerinden fabrikada iş güvencesini ortadan kaldıran ve sendikal örgütlülüğe zarar veren hiçbir uygulama ile fabrikaya işçi alınamaz.

2. 4 vardiya dönmek olarak bilinen ve sabit olan Pazar günü tatillerini ortadan kaldıracak hiçbir düzenleme yapılamaz. İşçilerin tatil günleri Cumartesi ve Pazar

günüdür.

3. Hiçbir işçi, kendi istediği dışında çalıştığı bölüm veya iş dışında farklı bir bölüme veya işe verilemez. Buna zorlanamaz. İş yapmayan işçi işten atılamaz.

Kıdem tazminatı hakkı

1. Kıdem tazminatı 30 gün brüt ücret üzerinden hesaplanır. Kıdem tazminatına hak kazanan işçiye ücreti işten çıktığında yatırılır.

2. İş kanunundaki değişiklikler birinci maddeyi değiştirmez.

İşçi sağlığı hakkı:

1. İşçi sağlığı ve güvenliği önlemlerinin alınması ve bu önlemlerin düzenli denetlenmesini sağlayacak, içinde işçi temsilcisinin de olduğu bir komisyon kurulması sağlanır. Komisyon, düzenli olarak rapor hazırlayıp hem sendikaya hem de muhatap işverene bu raporları gönderir.

2. İş güvenliği ekipmanlarında kısıtlamaya gidilemez. İş güvenliği ekipmanlarının yıprandığı, eskidiği vb. gibi her durumda, işçilerin değiştirme hakkı vardır. Bunun denetimini komisyon yapar.

3. Fabrikada çalışan işçilere, birinci dereceden akrabaları da kapsayacak özel sağlık sigortası yaptırılır.

4. İşyerinde gerçekleşen iş kazaları sonrası işçinin aldığı işlev kaybı kadar oranda işçiye ücret zammı yapılır.

Ücret zamları:

2019-2021 yılları arasında geçerli olacak olan işbu sözleşme kapsamının içinde olan tüm çalışanlar için geçerli olmak üzere;

1. 2019-2021 yılları arasında geçerli olmak üzere tüm işçilere ilk 6 ay için 1200 TL seyyanen, ikinci 6 ay için enflasyon + 5 puan, üçüncü altı ay için enflasyon + 5 puan, dördüncü altı ay için enflasyon + 5 puan saat ücretine zam yapılır.

2. Yapılacak olan zam ile birlikte işçilerin taban maaşları 3820 TL olur. Yeni işe giren işçilerin ücretleri de 3820 TL üzerinden hesaplanır.

3. Bu oran, ağır ve tehlikeli işlerde çalışan işçiler için ise 5'er puan farkla hesaplanır.

Gece çalışma tazminatı:

1. Gece çalışma tazminatı gece 20.00 ila 08.00 arasındadır.

2. Gece çalışma tazminatı %40 olarak ödenir.

3. Gece çalışmasında fazla mesai yaptırılmaz.

İkramiyeler ve sosyal yardımlar

İkramiyeler:

İş bu sözleşme kapsamındaki her iş

yerinde, en az 4 tam brüt maaş ikramiye verilir. İkramiyeler, işçinin maaşına bölünerek değil ikramiye dönemlerinde işçiye maaşı ile birlikte verilir.

Bayram harçlığı:

1. Kurban bayramından bir hafta önce işçilere işçinin bir net maaşı kadar işçiye bayram harçlığı olarak verilir.

2. Ramazan bayramından bir hafta önce işçilere işçinin yarım net maaşı kadar işçiye bayram harçlığı olarak verilir.

Yakacak yardımı:

Yakacak yardımı fabrikadaki her bir işçiye kış aylarında (Kasım, Aralık, Ocak ve Şubat) net 250 TL olarak ücretlere ek olarak ödenir.

Yıllık ücretli izin yardımı:

Bir tam net maaş olarak verilir.

Evlence yardımı:

1 Cumhuriyet altını

Doğum yardımı:

1 Cumhuriyet altını

Sünnet yardımı:

1 Cumhuriyet altını

Ölüm yardımı:

Birinci dereceden ölümler için bir tam net maaş olarak verilir.

Askerlik yardımı:

Bir tam brüt maaş olarak verilir.

Çocuk yardımı:

500 TL

Öğrenim yardımı:

Çalışan işçinin her bir çocuğu için aşağıda belirlenen miktarlar işçiye öğrenim yılının başında ücretlerine ek olarak ödenir;

1. İlk okulda okuyan çocuğu olan işçiye 600 TL

2. Lisede okuyan çocuğu olan işçiye 720 TL

3. Üniversitede okuyan çocuğu olan işçiye 960 TL

Erzak yardımı:

Yılda dört defa olmak üzere her üç ayda bir işçiye 500 TL tutarında erzak yardımı yapılır.

Vasıta yardımı:

Net maaşın 3/1 oranında verilir.

Vergi yardımı

İşçilerin maaşlarından kesilen vergilerin, işçilerin yüzde 15 dilimini aşması durumunda, yüzde 15'in üzerindeki vergi giderleri işveren tarafından karşılanır.

Metal işçileri dayatmalara boyun eğmeyecek, ihanete geçit vermeyecektir!

Köle değil işçiyiz, örgütlüysek güçlüyüz!

Sürmekte olan sözleşme süreçleri, sendikal bürokrasinin ihanetleri ve yaklaşan MESS Grup TİS'leri öncesinde bir araya gelen Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu, gerçekleştirdiği Ağustos ayı toplantısı sonucu olarak aşağıdaki değerlendirme ve kararları ortaya koymaktadır.

KRİZİN FATURASINI KAPİTALİSTLER ÖDESİN!

- Sürmekte olan ekonomik krizin faturasını işçi emekçilere ödetmeye devam eden sermaye ve Erdoğan başkanlığındaki AKP hükümeti, işçi sınıfının elindeki haklara göz dikmekte, enflasyon ve işsizlik rakamları tırmanmaktadır. Kapitalist krizlerin yaratıcısı sermayenin kâr hırsı ve buna dayalı plansız ekonomik sistemleri iken, faturanın bizlere kesilmesine karşı çıkmalıyız.

- Açıkladıkları 11. Kalkınma Planı sermayeyi kalkındırma planıdır. Sermayeye teşvikler, peşkeşler, vergi afları, işçi sınıfının sırtına vergiler, ağır çalışma koşulları, kıdem tazminatı hakkımızın gaspı anlamına gelmektedir. Bütçe açıklarını kapatmak sermayeye hizmet etmek temel hedefleridir.

- Kıdem tazminatlarımız on yıllardır sermayenin hedefindedir. Bu hakkımızı, oluşturacakları fon ile kendilerine kaynak oluşturmak için kullanmanın ve gasp etmenin derdindedirler. Hiç de tazminatlarımızı korumak, devlet güvencesi altına almak niyetiyle bu adımları atmamaktadırlar. Fon demek, sermayeye kaynaktır. Fon demek, 10 yıl, 15 yıl boyunca tazminat alamamak demektir. Fon demek, keyfi işten atmaların önünün açılmasıdır, bir anlamıyla iş güvencesi olan hakkımızın ortadan kaldırılmasıdır. Fon adımı ile 30 günlük hakkımızın azaltılması da hedeflerindedir. Kıdem tazminatı sermayenin bizlere lütfettiği değil, hak edilmiş 13. maaşımızdır. Kıdem tazminatı hakkımızı gasp ettirmeyeceğiz. Bu hedefle MİB olarak çalışmalara devam edeceğiz. Meclisin açılması ile oylamaya sunulacak olan yasaları sokakta parçalamak için, üretimden gelen gücümüz dahil her türlü eylemli sürece hazırlık yapmak temel görevimizdir.

- "Kıdem tazminatı kırmızı çizgimizdir!" demek tek başına yeterli değildir. Buna uygun adımlar atmak, buna uygun

davranmak, harekete geçmek gerekmektedir. Bu saldırının ancak ve ancak genel grev, genel direniş ile püskürtülebileceği unutulmamalıdır. Şimdiden fabrikalarımızda bunun adımları atılmalıdır. Sendikalarımıza ve konfederasyonlara, bunun adımlarının atılması için basınç uygulanmalıdır. Eylemli süreçleri içeren, genel grev-genel direniş hedefleyen somut bir mücadele programı ortaya konmalıdır. Aksi günü kurtarmaktır.

- Maaşlarımızdan kesilerek toplanan ve toplamayı hedefledikleri fonlar ile kendilerine kaynak oluşturmaya çalışıyorlar. İşsizlik Fonu, işsizlerden daha çok sermayeye teşvik olarak sunulurken, zorunlu BES ile, hayata geçirmek istedikleri Kıdem Tazminatı Fonu ile sırtımızdan fonlarla beslenmeye, semirmeye devam etmek istiyorlar. Emegimizin sömürüsünün üzerine bir de fonları koyuyorlar.

- Resmi rakamlara göre 4 milyonu aşan, gerçekte ise 7 milyona yaklaşan işsiz sayısı rekor üzerine rekor kırmakta, işçi sınıfını ağır çalışma koşullarında çalışmaya boyun eğdirmek için bir sopa olarak kullanılmaktadır. Bizler sermayenin kölesi değiliz. Keyiflerine göre işten çıkartmalarına, işten çıkarmalar ile krizin faturasını bizlere ödetmelerine izin vermeyelim. İşten atmaların yasaklanması için birlik olalım. Unutmayalım ki; üreten biziz, güç bizde. Bizim emegimiz üzerin-

den sermayelerini büyütürken bizlere pay vermeyenlerin, kârları azaldığında bizleri işten atmalarına izin vermeyelim.

ÜLKE SAVUNMASI DEDİKLERİ, SERMAYELERİNİN, PAZARLARININ SAVUNMASIDIR

- S-400 krizi, F-35 pazarlığı, Ortadoğu'daki gelişmeler ile sermaye devleti kendi çıkarlarını, toplumun çıkarları gibi gösterme gayretini gözler önüne sermektedir. Emperyalistlerle kurulan kirli ilişkiler, ilişkileri devam ettirmek adına kaynağı maaşlarımızdan ve tükettiğimiz her şeyden kesilen vergiler olan milyarlarla silah tekelleri ile anlaşmalar imzalanmaktadır. Bütün bu kirli pazarlıkları, "vatan-millet" edebiyatı ile yapmaktadırlar. Ülke savunması dedikleri, sermayelerinin, pazarlarının savunmasıdır. Gerek Rusya, gerek ABD, gerekse de AB ülkeleri ile ilişkiler bu temelde kurulmaktadır. İşçi sınıfı bütün kirli pazarlıklara ve propagandalara kanmamalıdır. Savaşların kaynağı emperyalist-kapitalist sistemin kendisi ve doymak bilmeyen kâr hırslarıdır. Sözde efenemeleri ise kapalı kapılar ardında verdikleri sözleri, imzaladıkları anlaşmaları yok saymamaktadır. İşçi sınıfı işçilerin birliği, halkların kardeşliği temelinde mücadeleyi büyütmeli, savaşların kaynağı emperyalist-kapitalist

sisteme karşı mücadeleyi önüne alabilmelidir.

SÖZLEŞME SÜREÇLERİ VE GÖREVLERİMİZ

- 2019 yılı birçok iş kolunda sözleşmelerin imzalandığı ve imzalanacağı bir yıl olacak. Sermayedarlar ve sermaye devleti bütün sözleşme süreçlerine bir bütün olarak işçi sınıfına boyun eğdirme ve kazanılmış haklarımızı elimizden alma süreçleri olarak bakıyorlar. Her alanda karşımıza çıkan 3 yıllık sözleşme dayatması, enflasyonun altındaki zam oranları, çalışma yaşamında kazandığımız hakların elimizden alınması gibi birçok adım atılıyor. Bütün bunlar da sermaye ve devlet işbirliği ile işsizlik sopası, "kriz var" demagogisi ile yapılıyor.

- TÜPRAŞ sözleşmesi bunun en somut örneğidir. TÜPRAŞ'taki sözleşme ile Koç sermayesi ve hükümet bütün işçi sınıfına göz dağı vermek istiyor. 3 yıllık sözleşme ve %6 zam, çalışma koşullarının işçiler aleyhine değiştirilmesini öngören sözleşme Yüksek Hakem Kurulu kararı ile, sözleşme masasındaki rakamların da altında sonlandırıldı. Bu süreçler öğretici olmalıdır. Hükümetin rolü, sendika bürokratlarının sınırı ve rolü bilince çıkartılmalıdır. TÜPRAŞ, ülkenin en büyük şirketi durumundadır ve bu büyüme biz işçile-

rin sefaleti anlamına gelmektedir.

- Türk-İş bürokrasisinin açık ihaneti ile sonlandırılan kamu işçilerinin TİS'lerinde de hükümetin 150 lira seyyanen zam ve ilk yıl için %8+4, ikinci yıl için %3+3'lük sefalet zammı teklifini kabul eden sendikal bürokrasi yaptıkları açıklamalar ve kameralar önünde Ergün Atalay'ın bakana söylediği "Uzasa işi karıştıracağız. En azından kapattım böyle" cümlesi ile ihanetlerini belgelemektedirler. İmzalar öncesinde "Prosedür gereği grev" söylemleri ile zaten mücadeleden kaçtıklarını gösterdiler. Bayram tatili sürerken imzaladıkları TİS'in ardından kendilerini eleştirenlere terörist demeleri, düzen siyasetinin sık sık başvurduğu "terör" demagojisinin bir parçasıdır ve işçi sınıfının bu söylemlere karnı toktur. Enflasyon oranındaki 'zam' maaşımızın yerinde sayması demekken, %6-8'lik zamlar resmen alınterimizle kazandığımız paranın cebimizden gasp edilmesidir.

- Bu ihanet bütün metal işçileri için öğretici olmalıdır. Sendikalarımıza çöreklenmiş sendikal bürokrasiyi söküp atmak, mücadelede ve TİS süreçlerinde ihanetlerine geçit vermemek için inisiyatif elimize almalıyız. Varsın onlar ihanet içinde olsunlar, bizlerin fabrikalarımızda üretimden gelen gücümüzü kullanmamızın, işgal-grev-direnış silahımızı kullanmamızın önüne geçemezler. Yeter ki bizler yeterli kararlılık, örgütlülük ve disiplin içinde olalım.

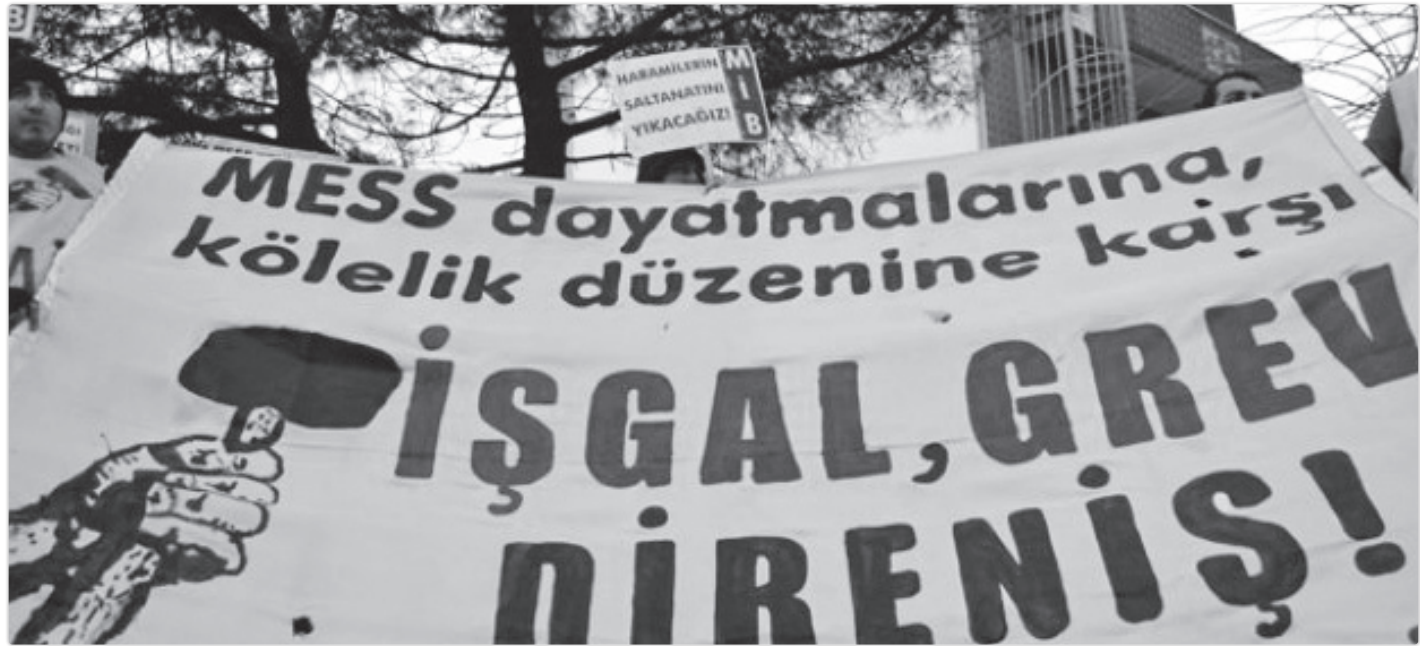
MESS GRUP TİS'LERİ YAKLAŞIRKEN...

- En az 140 bin işçiyi kapsayan ancak başta metal sektörü olmak üzere bütün işçi sınıfını ilgilendiren bu süreç de, diğer TİS süreçleri gibi esasında iki sınıf arasındaki çetin bir mücadeledir. Böyle ele alınmalıdır.

- Türk Metal ile Birleşik Metal-İş arasında imzalanan protokol, sözleşme sürecinde de ortak hareket edecekleri anlamına gelmektedir. Hangi sendikaya üye olursa olunsun metal işçileri bu bürokratik cendereyi parçalamak için kendi arasındaki diyalogu ve birliği güçlendirmelidir.

- MESS patronları, hükümet ve sendika bürokratları hummalı bir çalışma içerisinde. Dillerinden kriz söylemi, daralma söylemi; ellerinden işsizlik sopsası eksik olmamaktadır. İmzalanan sözleşmelerden de güç almaktadırlar. Metal işçilerindeki beklentiye düşürmek için fabrikalarda konuşmalar yapmaktadırlar. Aykırı sesleri, muhalif işçileri baskı altına alarak, yalnızlaştırarak, ellerinden geldiği yerde işten çıkartarak hazırlığa devam etmektedirler.

- Türk Metal çetesi ve MESS ayrı ayrı yaptıkları anketlerle bir yanıyla işçilere

yoqlama çekmekte, bir yanıyla da algı operasyonu ile işçileri yönlendirmeye çalışmaktadır. Birçok fabrikada işçiler anketleri doldurmayarak tutumlarını ortaya koymuştur. Bu anketlerle 3 yıllık sözleşme güzellemleri yapılmakta, 3 yıllık sözleşme karşılığında zam oranlarının daha iyi olacağı yalanı ortaya konmakta, zam oranlarındaki beklenti düşürülmeye çalışılmakta, ikramiyelerin performans dayalı dağıtılmasından, sosyal hakların gasp edilmesine kadar birçok saldırı hedefiyle işçileri ikna, yönlendirme ve boyun eğdirme operasyonu yapılmaktadır. Bu hamleleri, MESS Grup TİS'lerine nasıl hazırlandıklarını ortaya koymaktadır.

- MESS, sermaye devleti ve sendika bürokratları Metal Fırtına'yı akıllarından çıkarmamaktadır. Ancak bizlere unutturmak, Metal Fırtına'yı ve MİB'i karalamak için de ellerinden geleni yapmaktadırlar. Metal Fırtına'da gücünün farkına varan, MESS'in ve Türk Metal'in saltanatını sarsan ve metal işçilerinin birlik olduğunda, inisiyatif eline aldığı neleri başarabileceğini gören metal işçileri, eksiklerinden dersler çıkartarak önümüzdeki süreçte hazırlanmalıdır.

- Resmi enflasyonun gerçek enflasyonun yarısı kadar olduğu bir tabloda, resmi enflasyon rakamlarının bile altında zam oranları dayatılmaktadır. Bu kabul edilemezdir. Zam talebi, yoksulluk sınırı göz önüne alınarak belirlenmeli, emeğimizle ürettiğimiz değerlerden en fazlasını elde edebilmeyi hedeflemeliyiz. Bizler aç kalmayacak kadar bir zammı değil, insanca yaşayacak zammı hedeflemeliyiz. Unutmayalım ki, sermaye bizleri doyurmuyor. Bizler onları doyuruyoruz. Doymaktan öte elde ettikleri bütün zenginlik bizden çaldıklarıdır. Belirlenecek zam oranı bizden çalıp çalmamalarını değil, bizden ne kadar çalacaklarının belirlenmesidir.

- 3 yıllık sözleşme dayatması ile ser-

maye, kölelik koşullarının uzun vadeli olarak kendileri için sorunsuz bir şekilde devam etmesini garanti altına almaya çalışmaktadır. 3 yıl, bugünün koşullarında metal işçilerinin elinde avucunda ne varsa erimesi anlamına gelmektedir. 3 yıllık sözleşme karşılığında alınacak cüzi miktardaki zam bu dayatmayı kabul edilebilir kılmamaktadır.

- İkramiyelerin performans ve devamsızlığa göre verilmesi, sosyal hakkımız olan aynı yardımların nakdi yardıma çevrilerek ortadan kaldırılmaya çalışılması MESS'in hedefindeki diğer haklarımızdır. Bu sayede kazanılmış haklarımızı işçileri bölmeye yönelik bir saldırıya çevirmek istiyorlar. İkramiyelerin her ay maaşlara bölünmesi gerçekte aldığımız maaşları gizlerken bu hamlelerle buna devam edilecektir. Bu dayatmalar kabul edilemez.

- Bu süreçte, metal işçileri inisiyatif eline almalıdır. Bütün fabrikalarda komitelerimizi kurmalıyız. Taleplerimizi belirlemeli, dişe diş mücadele ile elde edeceğimiz bilinciyle arkasında durmalıyız. Bütün bir fabrikada herkesin inisiyatif almasını sağlamalıyız. Taban iradesini açığa çıkartacak mekanizmalar yaratmalıyız.

- Sermaye devletinin, Erdoğan başkanlığındaki AKP hükümetinin MESS'le ortak hareket ettiğini, sermayenin çıkarlarına hizmet ettiğini bir an bile aklımızdan çıkarmamalıyız. Çıkartılan yasalarla haklarımızın gasp edilmesi, yasaklanan grevlerimiz, YHK kararları bunun en somut örnekleridir. Sözleşme sürecinde kazanmak istiyorsak, grev yasaklarına, MESS'in, hükümetin oyunlarına, baskılarına, dayatmalarına karşı da hazırlıklı olmalıyız. Fiili-meşru mücadele hattı ile kazanabileceğimizi bilmeliyiz. Grev yasaklarını tanımamalı, sendika bürokratlarının hiçbir gerekçesine, tehdidine, ayak oyununa aldanmamalıyız. Unutmayalım ki, işçi sınıfı ne kazandıysa dişe diş

mücadele ile kazanmıştır. Sermayenin hizmetindeki yasaları, yasakları tanımayarak kazanmıştır. Grev hakkımızın gasp edilmesini kabul etmemek, sözleşme sürecindeki, en büyük silahımıza sahip çıkmaktır. Grev hakkı olmayan işçi sınıfı eli kolu bağlanmış, zincire vurulmuş demektir.

- Mücadeleyi tek bir fabrikada başarıya ulaştıramayacağımız açıktır. Saldırıları bütün metal işçilerine yöneliktir ve MESS bir bütün olarak davranmaktadır. Bizler de fabrikalar arası iletişimi güçlendirmeli, fabrikalar arası kurul oluşturmak için adımlar atmamızdır. Metal İşçileri Birliği bütün olanaklarını ve birikimini bu mücadelede seferber edecektir. Bütün öncü metal işçileri MİB'le bağlarını güçlendirmelidir. Metal İşçileri Birliği olarak bir dizi materyal, işçi görüşmeleri, fabrika toplantıları ile bu sürece hazırlanmaktayız. Önümüzdeki süreçte yerellerde ve ülke genelinde toplanacak olan MİB meclisleri ile hazırlıklarımız devam edecektir.

- Bu sözleşme süreci, kazanılmış haklarımızı yönelik bir saldırı sürecine dönüştürülmeye çalışılmaktadır. Buna izin vermemek bizlerin elindedir. Bu güç, örgütlü işçi sınıfının ellerindedir.

- Önümüzde çetin bir süreç bulunmaktadır. Bu çetin sürece çok yönlü bir hazırlığın içerisine girmek, yayınlarımızı işlevli hale getirmek ve güçlendirmek en temel görevimizdir. Yerellerden, fabrikalardan yazılar, güçlü ilişkilerin kurulması, elimizdeki olanakların verimli bir şekilde değerlendirilmesi için adımlar atılmalıdır. On binlerce metal işçisinin takip ettiği yayınlarımızı, güçlü örgütlenme araçlarına çevirmek için çaba sarf etmeliyiz. Bütün yerellerden ve öncü metal işçileri üzerine düşen sorumluluğu yerine getirmeli, önerileriyle çalışmanın güçleneceğini unutmamalıdır.

**METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ
MERKEZİ YÜRÜTME KURULU (MİB-MYK)**

19 Ağustos 2019

1 Eylül Dünya Barış Günü...

Emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı mücadeleye!

Barış sosyalizmle gelecek!

